

ΜΥΡΤΙΛΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣΩΝ
ΕΝ ΤΡΑΪΪΑΝΗ, ΑΥΓΟΥΣΤΗ, ΝΥΝ ΣΤΑΡΑ, ΖΑΓΟΡΑ,
ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΝ

Ἀνατυπώσεις
ἐκ τοῦ Ἡ' τόμου τῶν Ἑρακλιδῶν

1936

Τύπος : Ι. Α. Ἀλευροπούλου—Ἀθηναίων—23-23Α

ΣΥΛΛΟΓΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣΩΝ
ΕΝ ΤΡΑΪΑΝΗ, ΑΥΓΟΥΣΤΗ, ΝΥΝ ΣΤΑΡΑ, ΖΑΓΟΡΑ,
ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΝ

*Ἀνατύπωση
ἐκ τοῦ Η' τόμου τῶν «Θρακικῶν»*

1936

Ἀπολλώνιος Ἐπίθρα 7, 21-22, 36

ΑΡΧΟΝΤΕΣ

Ἀρχιερεὺς - Οὐλπίος Ποπίλιος Εὐεργέτης 20

Ἀπολλώνιος 6' 8

Ἀρχιερεὺς Διδάσκων - Μάρκος Ἀρρήδιος Ἀπολλώνιος
[Συνοστ. Δημοσθένει 13]

Ἀρχιερεὺς - Ἀρρήδιος Ἀριστέμειρος (Σίς) 31.

Ἀρχιμ. - Τίλος Φλαούιος Ἀπολλόδοτος 7.

Βουλευτὸς Θράκης - Ἀρχαλός 24

Σοχόμων 24

Βουλευτὸς - Ἄλλιος Τρετιανός 36.

Βουλὴ 4 ἄνθρωποι 7, 10, 14, 29, 38

Γερουσιάρχης, Ἐπιμ. Διὸς Καπιτωλίου καὶ

Ἀρρήδιος Ἀουληπίδης καὶ Φαλακρίων 14

Ἄνθρωποι 9.

Ἐπιμειλούμενοι Α' Ἀρχιμ. - Ἀρρήδιος Κοῖνις Κοῖνις 10.

Ἐπιμειλούμενοι Ἀρχιμ. - Ζεφυρίων Μαριανῶν
Μαριανῶν 11.

Ἐπιμειλούμενοι - Ἀρρήδιος Πανδύριος Ἐρμούριον 13

Οὐλπίος Ἀρμολάριον 28.

Ἐπιμειλούμενοι Α' Ἀρχιμ. - Τίλος Φλαούιος Ἀπολλόδοτος 7.

Ἐπιμειλούμενοι ἑνὸς Θρακίᾳ Ἐπαρχία

Ἐβρ 187 Καίσιλλιος Μάρκελλος 8

193-211 ἐλακίλιος Βάρβαρος, ὕπατος 8, 26

ἀπὸ 195 Καίσιλλιος Λάβρος 28

198-210 Γάιος Καίσιλλιος Λάβρος 32

210-217 Κορίνθιος Μάρκελλος 29

218-222 Πρωτάριος Ρουφίος 30

222-235 Μάρκος Οὐλπίος Σενκίων Ζαλορνίσιος 10.

222-235 Ρουελλίλιος Πούδης Κρισπίος 21.

235-238 Τίλος Κλόδιος Ζαλορνίσιος ἐπιμειλούμενος
ἐπὶ τῆς Νουμπίου Σενκίων Ἐλιχίος 6' 29.

238-244 Κοῖνις Ἀττίος Κίλιος 10

238-244 Πονηπιῶν Μαριανός 34, 35

244-249 Ζεφύριος Φαλακρίος Πουβλιανός 31

323-337 Φλαούιος Παλλάδος 38

? Φλαούιος Οὐλπίος Α...ίος 10

Μερίλλιος
Ἀπολλώνιος
Ἐπιμειλούμενος
Ἐπιμειλούμενος
Ἀρρήδιος
(Ἐπίθρα)
(Ζαλορνίσιος)
ἑνὸς Θρακίᾳ
ΑΒ.τ. Η' 1937

Θεωμάρχης Πρωλαρχίας - Βιθός 12
 Ξέρης Διδος Δολχιστος III Ξέρης Ξέρης Αὐτοδολχιστος 25
 ? Κόσμος Ξέρης Κόσμος Πολυδωκίμης 25
 Ξέρης Διδος Κατασκευαστής και Γεωργιστής
 Αρσίνιος Ανδριανός και Βαλαγγίος 14
 Πρωλάρχης Θεωμάρχης - Βιθός 12
 Πρωλάρχης - Αρχιερ. Αρχιδίου 8.
 Πρωλάρχης - Αρχιεπίσκοπος Διδωκίμης
 Ξέρης Φλαυίος Απολλοδότος 7
 Ξέρης και Διδος 24
 Ξέρης - Αρχιδίου Διμήτριος Άγρος 9.24
 Ξέρης και Βιθός Βάσιος 8.26
 Ξέρης και Βιθός Ξέρης
 Ξέρης Κόσμος Ξέρης 29
 ... Διευθυντής Κοιτώνος (?) και Ξέρης Κοιτώνος (και) 33
 Διδος 22
 Διουκός Βιθός - Ξέρης 27.28.30
 Καραούλα 35
 Ξέρης 25
 Τορολίς 25
 Τορολίς 25

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΣΥΛΛΟΓΗ
 ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣΩΝ
 ΕΝ ΤΡΑΙΑΝΗ ΛΥΓΟΥΣΤΗ, ΝΥΝ ΣΤΑΡΑ ΖΑΓΟΡΑ
 ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΝ

Η πύξ Τραιανή Λυγούστα, νύν Στάρα Ζαγόρα (=παλαιά Ζαχρόα) κεῖται βορειοανατολικῶς τῆς Φιλίππουπόλεως ὑπὸ τὰς ἑκατομμύριαις τοῦ Μέσου ὄρους (Ἄνθαίου) ἀπέχουσα διὰ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τῆς μὲν Φιλίππουπόλεως 106 χιλιόμετρα, τοῦ δὲ δεξιῶς αὐτῆς κεντροῦ Τσιφτανί, οὐρανῶς οὐ μακρὰν ἐκεῖσε τὸ ἀρχαῖον ἐμπορίον Πίζος, 40 χιλιόμετρα. Ἡ Τραιανή Λυγούστα ἐνεκα τῆς γεωγραφικῆς τῆς θέσεως καὶ τῆς εὐφοριότητος πεδιάδος τῆς διεδομημένης κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν μεσαιῶνα σπουδαῖον πρόσωπον, διατελέσασα κέντρον ἐμπορικῶν καὶ προπύργιον οὕτως εἰπείν τῆς Θράκης κατὰ τὸν κατορθομένον ἀπὸ βορρᾶ διὰ τὸν κεντρικῶν τοῦ Αἰῶνος διασφαρίων ἐπιδρομῶν. Ἐπὶ τῆς ἐν Θράκῃ ρωμαϊοκρατίας διεσταυροῦτο παρ' αὐτῇ ἡ ἀπὸ Φιλίππουπόλεως εἰς Καρθλίην καὶ Ἀγγιλίον ἄγουσα στρατιωτικὴ ὁδὸς μετὰ τῆς ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως διὰ τοῦ Αἰῶνος εἰς τὴν Νικόπολιν πρὸς Ἴστρον καὶ ἐκεῖθεν πρὸς αὐτὸν τὸν Ἴστρον ἀγούσης.

Ἡ πόλις παλαιότερον ἐκαλεῖτο Βερόθη ἢ Βέρο(θ)οια. Ἐκ τῆς τοῦ ὀνόματός τῆς καὶ τοῦ ἐπὶ ρωμαϊοκρατίας τελείως ἑλληνικοῦ τῆς χαρακτῆρος εἰκάζεται ὅτι ἰδρυθῆ ἐπὶ μακεδονοκρατίας (ἐπὶ Ἀντιπάτρου ἢ Λυσίμαχου) ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων ἐπὶ θορακοῦ συνοικισμοῦ ὀνομαζομένου κατὰ τινὰ ἐπιγραφὴν "Ε ρ γ ι σ α"). Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα αὕτη εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς Δημοσθένους καὶ Λοκίμου μνημονευομένη μετ' ἄλλων ἐν τῷ ἑσπερικῷ τῆς Θράκης πολιμαίων ὑπ' ἄλληλιν κατὰ τὴν "Ε ρ γ ι -

1) Τὰς ἐν τῷ Τσιφτανί, ὡς πλησιέστερον εἰς τὴν Τραιανήν ἢ εἰς τὴν Φιλίππουπόλιν καὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν ἐφορτίαις ἐπιγραφὰς περιλαμβάνομεν αὐτῶν τὸν ἐμπορίον Πίζου ἐν τῇ προκειμένῃ συλλογῇ. Οὕτω αἱ ἐν τῇ συλλογῇ τῶν τῆς Φιλίππουπόλεως ἐπιγραφῶν ἀναγορευοῦσαι ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 8, 32, 44 καὶ 45 ἐπιγραφὰί δὲν εἰς καταχθῶνας εἰς τὰς τῆς Τραιανῆς Λυγούστῆς.

2) Ἰδὲ κατωτέρω ἐπιγρ. ὑπ' ἀριθ. 1.

σ. κ η.¹⁾ ἦν πνεῦς τοποθετοῦν ἐπὶ τῶν ὁρέων τῆς Στραντινῆς²⁾ πολλὰρ νοτιοανατολικώτερον.

Ἐ αὐτοκράτωρ Τραϊνός (118—117), ὅστις εἰσαρε τις καὶ ἄλλος διεκρίθη διὰ τὰς βυρφελεῖς οἰκοδομὰς καὶ τὰ δημόσια ἔργα, ἅτινα κατέσκευεν ἀν' ὅλην τὴν Ῥωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν, ἀνέκτισεν ἢ ἀρχώσας τὴν Βερόην ἀρχομένον τοῦ δευτέρου αἰῶνος, ὅτε διέτριβεν ἐν Θράκῃ πολεμῶν κατὰ τὸν Δακκῶν. Τότε ἀρχώσας καὶ τὰς πόλεις Ἀρχαίον, Φιλαπούτοιν καὶ Σεφιδιήν, αἵτινες ἔλαβον τὸ ὄνομα Ο ὕ λ π α ι καὶ ἔκτισε τὴν παρὰ ταῖς Φερωαῖς καὶ οὐ μακρὰν τοῦ Ἐβρου ἐπὶ τῆς Ἐγγυατίας ὁδοῦ Τραϊνουπόλιν. Ἡ Βερόη μετωνομάσθη πόλις τμηθὲν τοῦ αὐτοκράτορος Τ ρ α ῖ ν Ἰ Α ὕ γ ο ὄ σ τ α, πάντος πρὸς διακρίσιν τῆς προκτισθείσης Τραϊνουπόλεως, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν ἠδυνήθη ἢ ἐπικρατήσῃ ἐπανελθόντος ὀριστικῶς κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ τετάρτου αἰῶνος τοῦ προτέρου τῆς δόξατος. Οἱ κάτοικοι τῆς ὀνομάζοντο Τ ρ α ῖ ν Ἰ σ ῖ, οἱ δὲ τῆς Τραϊνουπόλεως Τ ρ α ῖ ν ο (υ) π ο λ ῖ τ α ι.

Ἡ Τραϊνὴ Αὐγοῦστα τάχιστα ἀνεκτίχθη μεγάλως ἐξοχημένη ὡς πρὸς τὴν λαμπρότητα δευτέρα μετὰ τὴν Φιλαπούτοιν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Θράκῃς. Κατοικεῖτο ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ ἐξηλληνισμένον Ὀμακῶν διακομιμένη κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν σύστημα ὑπὸ βουλῆς καὶ δήμου καὶ τῶν ἄλλων ὁρχῶν, ὅσπερ πᾶσαι αἱ ἐπὶ Ῥωμαϊκῆς Ἑλληνικαὶ αὐτὸνομοὶ πόλεις. Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἦσαν Ἑλληνικὰ—γλώσσα, θρησκεία, ἥθη καὶ ἔθιμα Ἐκκοπτε νομισματὰ κατὰ τὸν βον καὶ γον αἰῶνα, ἐξ ὧν σφόνται τὸν αὐτοκράτορον Μάρκον Αὐρημίον, Φανωτίνης γεωγράφου, Λουκιον Οὐήρου, Κομόδου, Κρισπίνης, Σεπτίμιου Σεβήρου, Ἰουλίαν Δόμνης, Καρακάλλου, Πλαυτίλης, Γέτα, Ἡλιογαβῶλου, Οὐαλεριανοῦ πατρὸς καὶ Γάλιου. Τύποι αὐτῶν εἶναι ὁ συνήθης τῶν αὐτοκρατορικῶν νομισμάτων, φερόντων ἐν μὲν τῇ ὄψει τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν προτομὴν τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ τὸ ὄνοματός του, πλὴν ἐνὸς φερόντος κεφαλὴν Σεράπιος μετὰ πύλων ἐν δὲ τῇ ὀπισθίᾳ πλευρᾷ ἑλληνικῶς θεοῦ κατὰ διαφόρους παραστάσεις ἢ ἀγάλματα αὐτῶν ἢ σύμβολα ἢ ναοὺς ἢ ἄλλας παραστάσεις μετὰ τῆς ἐπι-

1) Δημοσθένους περὶ στεφάνου, 27—ταῦτα τὰ χωρία—το Σερόσιον καὶ τὸ Μυρτινὸν καὶ τὴν Ἐργισκην· Αἰολόγινου, κατὰ Κρησφάντου, 82, «Ὅστις ἴσαν ὁ ἔξενον Σερόσιον τριζῶν καὶ Λοσιον καὶ Ἐργισκην». Ὁ Ἀρκερατίων μνημονεύον ἐν τῇ λέξει τὸ πῶλισμα, λέγει ἐπὶ τοῦτο ὅτις «ἀνόμισται ἀπὸ Ἐρατοκροῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀβρῆς νέμφης», δὲν ὄριξε ἕως τὴν τοποθεσίαν αὐτοῦ.

2) Pape Wörterbuch ἐν τῇ λ.—Ἴδε καὶ Σ. Σακελλαρίδου, Πόλεις καὶ θέσιμα Θράκῃς, Ἀθήναι 1929, σελ. 162, ἐν τῇ λ. Ἐργισκην.

γραφῆς ΑΥΓΟΥΣΤΗΣ ΤΡΑΙΑΝΗΣ καὶ τοῦ ὀνόματος ἐπίτοις τοῦ ἡγεμονεύοντος ἀντιστρατήγου τῆς ἐπαρχίας Θράκῃς. Πλείστα τῶν νομισμάτων, πάντων ὀριζομάλινον, κέχρηται τὸ ἐν Στάγῳ Ζαγοῦρα μισθὸν μνησίων, τὸ τῆς Φιλακουπόλεως καὶ τὸ ἐθνικὸν Σοφιάς³⁾.

Ἡ Τραϊνὴ Αὐγοῦστα μετὰ τὴν λαυ αὐτῇ Πύθρον νίκη καὶ ἀποχορησίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος Δεζίου εἰς Μοισίαν (251) κατελήφθη καὶ ἐδηλώθη ὑπὸ τῶν Γότθων⁴⁾. Ἀνακαταβάνει ὅμως ἐν βραχεὶ τὴν προτέραν τῆς ἀκμῆν, ὑπὸ τὸ παλαιὸν τῆς διωκῆς πλεον ὄνομα, διότι κατὰ τὴν γενομένην φθίνοντος τοῦ τρίτου αἰῶνος ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ διακητικὴν μεταρρυθμίαν περιλήφθησα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Θ ρ ᾶ κ ης ὀνομάζετα μετὰ τῆς Φιλακουπόλεως Β ε ρ ο ῖ α λ α μ π ρ ᾶ. Κατὰ τὴν δευτέραν τῶν Γότθων εἰς τὴν Θράκην ἐπιδρομῆν, καθ' ἣν ἠττήθησαν κατὰ κράτος οἱ Ῥωμαῖοι παρὰ τῇ Ἀδριανουπόλει (378), ἔλαθε, διότι οἱ Γότθοι τὸ στρατόπεδον τῶν εἶχον περὶ αὐτήν⁵⁾. Ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὴν Βερόην, ὡς καὶ εἰς ὅλην τὴν Θράκην, εἰσῆλθη πρῶτως. Κατὰ τὴν ἐν Σεφιδιῇ σύνοδον (356) μνημονεῖται ὁ Βερόης ἐπίσκοπος καὶ κατὰ τὸ 370 ὁ ἁγιῶς Ἀμφίφιλος γενομένος καὶ πατριάρχης. Μετὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα ἐπίσκοποι Βερόης ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς πράξεσι δὲν μνημονεῖται⁶⁾. Ὡς φαίνεται μετὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὴν Τραϊνὴν ἐπεκράτησεν ἐπανοχθὲν καὶ τὸ παλαιὸν αὐτῆς ὄνομα Β ε ρ ὀ η. Κατὰ τὸ 587 προβαλόντες αὐτὴν οἱ Ἀραβοὶ ἀπεκροσθήσαν⁷⁾, εἰτα ἕως τὴν ἐκροσθίαν.

Μετὰ τὴν ἴδρωσιν τοῦ Βουλγαρικῶ βασιλείου ἐκείθειν τοῦ Αἰμου ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πογογιάνου (668—685) ἡ Βερόη ἦτο μία τῶν ὀριζομένων τῆς αὐτοκρατορίας μεθροτικῶν πόλεων καὶ προμαχῶν τοῦ Βυζαντίου κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν. Κατὰ τὸ 784 ἡ αὐτοκράτειρα Εἰρήνη

1) Στοιχίον τῶν νομισμάτων τῆς Τραϊνῆς Αὐγοῦστης βλέπει τις ἐν τῇ Νομισματολογίᾳ τοῦ N. Monchismov: Antischnitni moneti na Balcaasskia polonostov (= ἱερατὰ νομισματα τῆς Βαλκαντικῆς χροσθισίαν) Sophia, ἔτ. 1912.

2) Ὁ γεωγράφος Προλεμπίος Κλαυδίου, ἀνάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ δευτέρου αἰῶνος, δὲν μνημονεῖται ἐν τοῖς γεωγραφικοῖς τῶν τῆν πόλιν. Ἐν τῷ itinerarium Antonini αὐτῆς γράφεται Berca, ἐν δὲ τῇ Tabula Peutingeriana—Berone.

3) Jordanian, Getica, ἔκδ. Mommsen, σελ. 83—84.

4) Marcellin, XXII, 4, 12. «Thracia quam Philippiopolis et Beroca amplae civitates exornant».

5) Ταῦ αὐτὸ ὁ. XXXI, 9, 1, καὶ II, 2.

6) Ὁ Parthey ἐν ταῖς Notitiae graecae episcopatum ἀναφέρει ἐπίσκοπον Βερόης ἐκ πῶν καταλόγων ἀγῶστων ἐποχῶν.

7) Θεοφύλακτου, ιστορ. II, 16, σελ. 102: «μενον τὴν Βερόην πρόοπτοντες (ὁ Βουαῖς μετὰ τῶν Ἀράβων)».

ἡ Ἀθηναία μετὰ τοῦ νόου τῆς Κωνσταντίνου VI ἀκολουθημένη ὑπὸ πολλῆς στρατιάς καὶ μοναχικῶν ὁρμητῶν ἐπισέφματο τὴν πόλιν καὶ ἀνακίσασα τὸ φρούριόν τῆς μετωνόμασεν αὐτὴν Εἰρηνοπόλιν¹⁾. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα τῆς ὡς τὴ Ἰ Τραϊνὴ δὲν ἐπεκρατήσεν. Ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος (802—811) μετῴρασε καὶ εἰς αὐτὴν ὡς καὶ εἰς τὰς ἄλλας πρὸς τὴν Βουλγαρίαν μεθοικίας ὑπὸ τὸν Αἴμον πόλεις· πολλοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας ἀφαικτοὺς καὶ ἄλλους ἄλλοθεν, οἵτινες κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ Κρούμου (812) κατέλειπον ἐκ φόβου τὰς νέας τῶν ἐστίας καὶ ἀπήλθον εἰς τὰ ἴδια²⁾.

Κατὰ τὸν δέκατον καὶ ἕκκατον τρίτον αἰῶνα συχνὸς περὶ τῆς Βερόης γίνεται λόγος. Οὗτο ὁ Ἄραρ γεωγράφος Ἰδοίσι μνημονεύει αὐτὴν ὡς ἀθηναίαν καὶ ἑμπορικὴν πόλιν, κειμένη παρά τὰς νοτίας τοῦ Αἴμου ὑπορείας καὶ οὐ μακρὰν τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ³⁾. Κατὰ τὸ 1196 ἀναφέρεται ῥητὸς μετὰ τῆς Φιλипπουπόλεως ἐν τοῖς παραχωρηθείσιν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου III τοῦ Βενετοῦ προνομίαις⁴⁾. Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν τὸν Ἰεστανάκων ἐπιδρομὴν ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης Κομνηνὸς διεξέμασε περὶ αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1122 νίκησας κατὰ κράτος αὐτοὺς ἐξεδίωξε τῆς χώρας⁵⁾. Κατὰ τὴν τοῖην σταυροφορίαν (1189) οἱ σταυροφόροι ἐκ Φιλипπουπόλεως ὁρμηθέντες κατέλαβον αὐτὴν τὸν κατοίκων καταργήσαντες ἐπὶ τὰ ὄρη. Οἱ ἐπιδρομεῖς εἶδον ἐν αὐτῇ πολλὰ καὶ πλουσίαν ἰσίαν καὶ ἀπήλθον κατακίσαντες τὴν πόλιν⁶⁾. Τῷ 1190 ὁ αὐτοκράτωρ Ἰσαὰκ Ἀγγελος ἤτηθεῖς ὑπὸ τῶν Βουλγάρων παρά τῷ Αἴμῳ κτήσαντες εἰς αὐτὴν. Ἐκτοῦς, ὡς φαίνεται, περιήλθεν ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν τῶν Βουλγάρων καὶ μνημονεύεται ἐν τῇ χρυσοβούλλῃ τοῦ τσάρου Ἀσέν II δοθέντι τοῖς Ραζουσαῖσι

1) Ζωναροῦ, XV, 82: «Ἀπελθοῦσα δὲ πρῶτον εἰς τὴν Βερόην ἀνοχοδημήματο τὸ ἐν αὐτῇ φρούριον καὶ Εἰρηνοπόλιν ὀνόμασεν αὐτό».

2) Θεοφάνους, χρονολογ., σελ. 772: «ἑμαίμενοι δὲ προσέειπε οἱ μετοικῆν τὸν ἐν Θράκῃ ὁμοιωμάτων... ἔβησαν ἐναπελθόντες εἰς τὰ ἴδια. Τότε καὶ Ἀγχιόκων καὶ Βερόμαν ἄφικτες χριστιανοὶ ἔβηρον μὴδεν διώκοντες...».

3) Jireček - Argrov, Ὁ Ἰουδοικὸν Βουλγαρίας, 1899, Βουλγαριστί, σελ. 164 καὶ ἐν τῇ σημειώσει 14. Παρὰ τῷ Tomascuk: Zur Kunde der Piemahalbinsel, 2, 43, «Péroi, eine grosse und in jeder Hinsicht blühende Stadt, ein Centrum des Verkehrs und Handels etc.».

4) Tafel und Thomas, Uebersichten zur Handels- und Staatsgeschichte der Republik Venetien, I, 269.

5) Κιννάμου, ἱστορίων, I, 3, «ζημιώσας ἐπιλαβόμενον ἐνταῦθα καὶ περὶ πόλιν Βερόην διεξέμαζεν».

6) Ansberti, Fied. Pangerle (Fontes rerum Austr. scriptores V), σελ. 31, 33, 47. «Verói καὶ Veróis-civitas opulentissima».

ἐμπορίας¹⁾. Ἐπὶ τῆς τετάρτης σταυροφορίας τῶν Ἑλλήνων τῆς Θράκης συμμερίζοντο ὅτε μὲν μετὰ τῶν Φαίγγων, ὅτε δὲ μετὰ τῶν Βουλγάρων ἡ Βερόη ὄπισθε πολλὰ δαυά. Κατὰ τὸ 1206 ὁ διάδοχος τοῦ Βαλδουίνου Λατίνος αὐτοκράτωρ Ἐρρίκος κατέλαβεν αὐτὴν τὴν κατοίκων τῆς ἐκφυγόντων καὶ ἐλεημάτων, κατὰ δὲ τὸ 1208 ἀφρημαζήσας παρ' αὐτῆς πρὸς τοὺς Βουλγάρους καθρηθινὴν ἐξείδεν πρὸς τὴν Φιλίππουπόλιν, ἐν τῇ πεδιάδι τῆς· ὁποῖα; ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς Βουλγάρους ἀγομίζοντας ὑπὸ τοῦ τσάρου τῶν Βορβιά, τοῦ διαδόχου τοῦ Καλογιάννη²⁾. Κατὰ τὸ 1255 Θεόδωρος ὁ II Λάσκαρις κατέλαβεν αὐτὴν ἐξ ἐφόδου³⁾. Τελευταῖον μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Μανουὴλ Φιλῆ ἄδοντος τοὺς ἄδελφους τοῦ Νηπιῆ Γαλαβιά κατὰ τὸ 1305 ὑπὸ τὸ ὄνομα Βερόω. Οἱ Τοῦρκοι κατέλαβον αὐτὴν συγχρόνως μετὰ τῆς Φιλίππουπόλεως κατὰ τὸ 1363 καὶ κατὰ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους τῶν νύτων τοῦ Βαγιαζίτ περὶ τὸ 1410 ἐξεδίωξαν τοὺς χριστιανούς κατοίκους τῆς εἰς τὰ περίχωρα⁴⁾.

Ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος μετονομάσθη ἡ πόλις ὑπὸ τῶν Τοῦρκων Ἐσκι-Ζαγρὰ ἢ Ἐσκι-Ζαορὰ (=παλαιὰ Ζαγορά), ὄνομα ἀπαιτῶν ἦδη παρὰ τῷ Βυζαντινῷ Χαλκοκονδύλῃ⁵⁾, ὅπου οἱ Βούλγαροι μετέφθισαν διὰ τοῦ Στράζαζαγορᾶ. Ἐγένετο μεσοκίον τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἀποκράτα μετονομασίας αὐτῆς εἰς Ζελέζνικ⁶⁾ ἑλληνιστί Σιδηροπόλιν, ἐκ τῆς ἐπὶ τῷ Αἴμῳ κειμένης πολλῶ ἀποκτῆφῳ ἀνατολικῶς διόδου Σιδηροῦ, ἀλλ' ἀπέτηγεν. Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἤρξατο συνοικισθῆναι τὸν Βουλγάρων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων, ἀλλ' οἱ Τοῦρκοι ἐπέκλιονομήσαν. Κατὰ τὸ 1877 ἡ πόλις ἐπιπολιτήθη ὀλοοχερῶς ὑπὸ τοῦ Σουλτεϊμάν πασᾶ. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας ἤρξατο ἀνακατασκευῆναι καὶ συνοικισθῆναι ἀπελθόντων τῶν Τοῦρκων εἰς τὴν Τοῦρζιαν καὶ σήμερον εἶναι πόλις ἑμπορικῆ καὶ βιομηχανικῆ ἀριθμοῖσα περὶ τὰς 30 χιλιάδας κατοίκων. Ἐπὶ τοῦ αὐτονομικοῦ καθεστώτος ὄψηχεν ἐν αὐτῇ καὶ μικρὰ Ἑλληνικὴ κοινότης δια-

1) Mikloschits, Monumenta Serbica, σελ. 3.

2) Villehardouin, la conquête de Constantinople, Fied. Wally, σελ. 267. Valensienne, histoire de l'empereur Henri, ἀπόδοι σελ. 309.

3) Ἀκροπόλιτον, χρονολογ., 56: «Εἰς τὴν Βερόην χωρεῖ καίεσαι δὲ ἀρκετόμοις ἀποβότοις τὸ φρούριον ἑλέεν».

4) Jireček - Argrov, ἔνθα ἀνωτέρω, σελ. 166.

5) Χαλκοκονδύλῃ, II, σελ. 101 καὶ τῆς Ζαγοράς πεδίου ὄψηφῳ κλιόμενον ὑπὸ Ἀποκρίτου κατοικισθῆναι.

6) Aprilov, Βουλγαρικὰ ἔγγραφα, ῥοσπί, Ὀδησσός, ἔτ. 1845, σελ. 60, σημ. — Ἰδὲ καὶ Jireček - Argrov, ἔνθα ἀνωτέρω, σελ. 166, σημ. 23.

τηρούσα Ἑλληνικὸν σχολεῖον. Ἔνεκα τῶν ἐπανηλιμμένων καταστροφῶν, ἃς ἡ πόλις ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ὑπέστη, τὰ εἰρηλίκια τῆς μὲν Τριτανῆς Ἀγούστης εὐρίσκονται εἰς βῆθος ἀπὸ τοῦ νῦν ἐδάφους 6—7 μέτρων, τῆς μεσαιωνικῆς Βερόνης εἰς 4 καὶ τῆς Τουρκικῆς πόλεως εἰς 2—3 μέτρων¹⁾.

Ἡ νεότερα ἐκ τῶν ἐν τῇ συλλογῇ ἐπιγραφῶν προέχεται μεμαρτυρημένος ἀπὸ τοῦ ἕκτου αἰῶνος φθίνοντος, ἢ δὲ παλαιότερα ἀπὸ τοῦ τρίτου π. χ. πιδανῶς. Αἱ πλείστα προέχοντα ἀπὸ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου αἰῶνος, ὅποτε ἡ πόλις εἶχε φθάσει εἰς μεγάλην ἀμυχή καὶ ἡ περὶ αὐτὴν Θράκη ἦτο ἤδη ἐξηλληνισμένη σχεδόν. Πλὴν τιῶν, ἐν αἷς φέρονται ἱστορικὰ πρόσωπα, ὃ ἀκριβῆς προσδιορισμὸς τῶν λοιπῶν ἀδύνατος εἶναι καὶ ἰδίως τῶν ἐμμετρῶν ἔνεκα τῆς ἐν αὐταῖς χρήσεως ἀρχαιογραφικῆς γλώσσης. Ἡ δὲ κατάταξις αὐτῶν ἐγένετο κατὰ τόπους, ἐν οἷς ἀνευρέθησαν λαμβανόμενοι ὡς κέντρον τῆς Βερόνης—Τριτανῆς Ἀγούστης—Στάρα-Ζαγόρα. Ἡ ἀναγραφή αὐτῶν ἐγένετο χάριν οἰκονομίας χάρον ἐν συνεχείᾳ καὶ οὐκ κατὰ στίχους, ὡς φέρονται κεχαρισμένα, μνημονευόμενοι μόνον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στίχων. Αἱ συμπληρώσεις τῶν μὲν τετραμμένων καὶ ἀποκεκομμένων γραμμάτων, λέξεων καὶ τμημάτων ὄλων ἐτέθησαν ἐν ἀγκυλαῖς <->, τῶν δὲ συντετημένων λέξεων καὶ τῶν παραλειπομένων ἑναυθὸν κατὰ τὴν χάραξιν γραμμάτων ἐν παρενθέσει (-), ὡς καὶ ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ἐκ Φιλαιπουπόλεως ἐπιγραφῶν²⁾.

1

Ἐπιγραφή ἀναθηματικὴ εἰκοσάστιχος ἐπὶ ἐκ γρανίτου πλακοῦς τετραμήνης ὀρθογωνίας δίχα ὑψ. 1.52, πλ. 0.56 καὶ πλάθ. 0.30 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Στάρα Ζαγόρα. Προέχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου αἰῶνος πιδανῶς πρὸ τῆς μετονομασίας τῆς πόλεως εἰς Τριτανίαν.

«Ἀντίκενος Βασιλεύσεως Κυρίῳ <Α> πολλοῖν Σικεθῶν¹⁾ καὶ Νόμικας εὐχαριστοῦντε <ς> ἀνήθησαν Ἐργισσηνοῦ Τίμης Βασιλεύσεως Ἰεσοῦς, Φί(ά)βιος Μουκάτορις Σκέλος, Φί(ά)βιος Ἀμιοσθένης, Φί(ά)βιος Σκέλις, Φί(ά)βιος Μάζιος, Φί(ά)βιος Ἰάσων, Λούκιος Λουκρήτιος Πρόβλος, Λούκιος Λουκρήτιος Ἡμέριος, Λούκιος Λουκρήτιος Ζώσιμος, Οὐά(πιος) Ἡμέριος, Οὐά(πιος) Καπίων Φυλόξενος, Ἐπαίτιαυλις Ἐνρσ<κ>τινος, Σεύθη<ς> Ἀλένε<ο>ς, Μουκ<άτ>ραίλις Κέλ-

1) Jirecek-Argyrow, ἐνθά ἀνωτ. σελ. 161.

2) Ἴδε: Μορτίλου Ἀποστολίδου, Συλλογὴ ἀρχαίων ἐπιγραφῶν ἐκ Φιλαιπουπόλεως κτλ. Ἑθνομικὰ, Ἄθηνων, ἐτ. 1935, τόμ. VI, σελ. 137 καὶ τόμ. VII, ἐτ. 1936, σελ. 177.

σων, Ἀσιατικῶς Ἰάσωνος, Δορξένθης Ἰάσωνος³⁾.

Τὸ πρῶτον ὄνομα προσετέθη μετὰ τὴν χάραξιν τῆς ἐπιγραφῆς βραδύτερον.

Σικεθῶν¹⁾ τοπωνυμικὸν τὸ Ἀπόλλωνος ἐπιθετικόν).

Ἐργισσηνοῦ²⁾ τοπωνυμικὸν ἐπίθ. ἐκ τοῦ Ἐργισσα (Ἐργισση) ὅθεν εὐκλεῖται ὅτι ἡ Τριτανὴ παλαιότερον ἐκαλεῖτο οὕτω.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀφαιρωτῶν εἶναι Ἑθνομικὰ, Ἑλληνικὰ καὶ Ῥωμαϊκὰ. Ἡ μέριτος ἐκ τοῦ λατιν. Emeritus—ἀποστρατεῖσας, ἀπόμυθος ὅθεν καὶ ἡ ἐν Λουσιανίᾳ πόλις Augusta Emerita—Αἰγούστα Ἡμερία. Τὸ Ἐνρσίνιος φαίνεται μοι τοπωνυμικὸν ἐκ τοῦ Ἐργισση (·).

2

Ἐπιγραφή ἐνεάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ λιθίνου βάθρου εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ 169—180.

Ἐγαθῇ Τύχη, Αὐτοκράτορα Καίσα<ρ>α Μ(άρκου) Αἰρη(λί)ου Ἀν<τ>ων<ν>εῖνον, <ε>ὐσεβῆ, εὐτυχή, σεβαστὸν <ν. Π>αφθικόν, Βοστανικόν <ν. μ>ερίστον ἢ βουλή <κ>αὶ ὁ δῆμος ὁ Τριτανεῖ <ων, ἐ>πιμελουμένον Τίτ(ου) Φί(α)σίου <Α>πολλοδώρου α' ἀρχον<τ>ος >²⁾.

3

Ἐπιγραφή δεκαεξάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἀβερσολίθου βάθρου

1) Tissot, Bull. de corr. hell. tom. V, 127, ἀριθ. 1.—Jirecek, Monatsberichte der Berliner Akademie, ἔτ. 1881, σελ. 442, ἀρ. 3.—Foucart, Bull. de corr. hell. tom. VI, 179, ἀρ. 1.—Dumont-Homolle, Mélanges d'arch. et d'épigr. σελ. 351, ἀρ. 61.—Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, Wien, ἔτ. 1906, σελ. 145, ἀριθ. 161.

2) Περὶ τῶν τοπωνυμικῶν ἐν Θράκῃ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπιθετικῶν ἴδε: Μορτίλου Ἀποστολίδου, Περὶ τῆς θρησκείας τῶν Ἑθνομικῶν, Ἑθνομικὰ, τόμ. V, ἔτος 1934, σελ. 46. Τούτους προσετέθη καὶ τὰ: Ἀνθρονος, Αἰλιάρχου (ἀντὶ τοῦ Αἰταρχηνῶς) Αἰλιάρχου, Διηρονος, Ζελανῶνος (ἀντὶ τοῦ Ζελανῶν¹⁾), Ὀστεβανῶνος (ἀντὶ τοῦ Ὀστεβανῶνος), Ὀστεβανῶνος (ἀντὶ τοῦ Ὀστεβανῶνος), Πακτιληνῶνος, Τοφω(ταῖ)ος) Cicanos, Dysprus, Kazarow, Thirakische religion: Pauly-Wissowa Realencyklopädie, σελ. 501, ἔτ. 1935.

3) Skorpil, Arch.-epigr. Mittheil. Wien, tom. XV, ἔτ. 1892, σελ. 100, ἀρ. 30.—Cagnat, inscriptions graecae ad res Romanas pertinentes, tom. I, σελ. 247, ἀρ. 749.—Γ. Παπαδόπουλον, Ἑθνομικὰ, ἔτ. 1868, σελ. 458, ἀρ. 2.—Dumont-Homolle, Mélanges κτλ. σελ. 350, ἀρ. 61.

Περὶ τοῦ α' ἀρχοντος ἢ πρωτεύοντος ἴδε: Μορτίλου Ἀποστολίδου, Ἑθνομικὰ, τόμ. στ' ἔτ. 1935, Συλλογὴ ἐπιγραφῶν Φιλαιπουπόλεως, σελ. 146 ἀρ. 20.

ἀνδριάντος τετριμμένον εἰς πολλά τμήματα, γυν ὄψ. 1,35, πλ. ἄνω 0,74, ἐν τῷ μέσῳ 0,53 καὶ πλάγ. ἄνω 0,63, ἐν τῷ μέσῳ 0,43 τοῦ μ. εὐθεθέντος ἐν Στάγῃ Ζαγόρα. Προέρχεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 187.

Ἐπιγραφή Τύχη. Τὸν θεοῦ τῶν καὶ μέγιστον αὐτοκράτορα, καίσαρα <α> Μ(άρον) Αὐθ(ήλιον) Κόμητον Ἀντωνεῖνον, σεβαστ(ά)ν, Γερμανικόν, Σαρκ(ατικόν), Βορτανικόν, ἀρχιε(ε)α μέριστον, δημ(αρχικῆς) ἐξ(ουσίας) τὸ β', <αὐτο>κράτορα τὸ ι', ἕκκων τὸ <ε'>, π(ατέρας) π(ατέρος), ἡγεμονεῖοντος τῆς Θ<ρα>κῶν ἐπαρχίας Καυ(άλιον) Μιτρέονου, πρεσβ(ευτοῦ) Σεβ(αστοῦ), ἀντιστρα(τ)ήγουν, Ἀντιπατορος Ἀπολλωνίου τοῦ ἀρχι(ερωῦ) β' κατὰ ἐπόσχων τοῦ πατρὸς ἐκ τῶν ἰδίων ποιήσας ἀν<ε>στησεν¹).

4

Ἐπιγραφή ἐνδεκάστιχος ἀναθηματικῆ ἐπὶ λιθίνου βάρθου ἀνδριάντος εὐθεθέντος ἐν Στάγῃ Ζαγόρα, ἀπὸ τοῦ 193—211.

Ἐπιγραφή Τύχη. Αὐτοκράτορα μέγιστον Αὐθ(ήλιον) Σεπ(τίμιον) Σεου(ή)νον Περγάνακα, εὐτυχῆ, εὐσεβῆ, Ἀραβικόν, Ἀδιαβητικόν ἢ ἱερὰ βουλή κ<αί> ὀ<λα>μυροτάτος <δ>ήμιος Τρ(αϊανέ)ων, ἡγεμο(ν)εῦ(σ<ν>ος) Στρατιλίου Βορβάρου ἑπάτου ἀποδοδε(κ)μ(ένου) ἐπ<ι> ξυ(ναρχία)ς Σεπ(τίμιον) <Α>β(α) <η>κ<λ>(ίου Βάσιου²).

5

Ἐπιγραφή πεντάστιχος ἀναθηματικῆ ἐπὶ λιθίνου βάρθου ἀνδριάντος ὄψ. 0,13, πλ. 0,75, πλάγ. 0,37 τοῦ μ. εὐθεθέντος ἐν Στάγῃ Ζαγόρα. Προέρχεται ἀπὸ τοῦ 211—217 (Καρακάλλα) ἢ ἀπὸ τοῦ 218—222 (Ἡλιογαβίλου).

Ἐπιγραφή Τύχη. <Τὸν> θεοῦ <τατ>ον αὐ<το>κράτορα <Μ(άρον) Α>υθ(ήλιον) Ἀντωνεῖνον Αἰγυπτιστὴν ἢ Τραϊανέων πόλις π(ατο)κ(α)χ<η>οντος Ἀρχία Ἀρχεδίμου³).

1) Παπαδοπούλου, «Πανόραμα», ἔτ. 1868, σελ. 457, ἀρ. 7. — Jirsek, Monatsber. Berl. Akad. ἔτ. 1881, σελ. 441. — Foucart, Bull. de cart. hell. τὸμ. VI, σελ. 180, ἀρ. 3. — Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 343, ἀρ. 61. — Kalinka, Denkmäler Bulg. σελ. 26, ἀρ. 31. — Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 246, ἀρ. 745.

2) Skorpil, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XV, ἔτ. 1892, σελ. 104 ἀρ. 42. — Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 246, ἀρ. 746.

3) Skorpil, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XV, ἔτ. 1892, σελ. 101, ἀρ. 31. — Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 247, ἀρ. 750. — Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 351, ἀρ. 61. — Detschew, Ἐπιγραφὴ νομιστίου Σοφίας, τόμ. V, ἔτ. 1926—1931, σελ. 139, ἀρ. 5.

Ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς καὶ τοῖς νομίμασι ὃ τε Καρακάλλας καὶ ὁ Ἡλιογαβίλος φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μάρκος Αὐθ(ήλιος) Ἀντωνεῖνος.

6

Ἐπιγραφὴ δεκάστιχος ἀναθηματικῆ, ἀμειωμένη τετριμμένη ἐπὶ μαρμαρίνου βάρθου ὄψ. 1,50, πλ. 0,60 καὶ πλάγ. 0,52 τοῦ μ. εὐθεθέντος ἐν Στάγῃ Ζαγόρα. Προέρχεται ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

Ἐπιγραφή Τύχη. Ἐπὶ ἀνάστασιν κατὰ δ<όγμα> βουλή <ς> καὶ δήμ<ον> Τραϊανέω<ν> τῆν ἐπ<ιστ>αρχίας Αὐθ(ήλιου) Δημητρίου > Ἀπφον καὶ ἐπ<ι>μειωμένον > τῆς ἀναστάσ<εως> αὐ<τοῦ> ἐκ τῶν <τῆ>π >ὀλεως⁴).

7

Ἐπιγραφὴ δεκάστιχος ἀναθηματικῆ ἐπὶ ἐξ ἀσπετολίδου βάρθου ἀνδριάντος, ὄψ. 1,72, πλ. κατῶθεν 0,70, ἐν τῷ μέσῳ 0,50 καὶ πλάγ. 0,46, τοῦ μ. εὐθεθέντος ἐν Στάγῃ Ζαγόρα. Εἶναι ἢ ἀπὸ τῆς ἀλλοῦ πόλεως.

Ἐπιγραφή Τύχη. Τὴν ἀνάστασιν κατὰ δόγμα βουλή <ς> καὶ δήμου Τραϊανέων ἐπὶ ἀναρχίας Αὐθ(ήλιου) Δημητρίου Ἀπφον καὶ ἐπιμειωμένον τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ ἐκ τῶν τῆς πόλεως⁵).

8

Ἐπιγραφὴ ἐξάστιχος ἀναθηματικῆ, κεκομμένη ἐπὶ λιθίνου βάρθου, εὐθεθέντος ἐν Στάγῃ Ζαγόρα. Προέρχεται ἀπὸ τοῦ 222—235.

Ἐπιγραφή Τύχη. <Αὐτοκράτορα καίσαρα Μ(άρον) Αὐθ(ήλιον) Σεβ(ή)νον Ἀ(λέξαν)δρον, εὐτυχῆ, εὐσεβῆ, <σεβ>α(στὸν <ή> βουλή καὶ ὀ(λα)μυροτάτος) δήμιος <Τ>ραϊανέων, ἐπιμειωμένον τῆς ἀναστά<σεως> <τοῦ> ἀνδριάν<τος> >⁶).

9

Ἐπιγραφὴ ἀναθηματικῆ, κεκομμένη καὶ τετριμμένη ἐπὶ ἀσπετολίδου

1) Kazarow G. Bull. de la société archéol. Bulg. ἔτ. 1913, τόμ. III, σελ. 189, ἀρ. 2.

2) Kazarow G. Διόδοι. σελ. 190 ἀρ. 3.

3) Dobrousky, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XVIII, ἔτ. 1895, σελ. 117, ἀρ. 32. — Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 247, ἀρ. 752.

θου εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Πιθανῶς προέρχεται ἀπὸ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου Σεβήρου, 222—235.

« μητρὸς Σεβαστοῦ καὶ ἱερῶς συγκλήτου κα<ὶ δῆμ>ου Ρωμαίων καὶ ἱερῶν στρατε<υμῶν, ἡγεμονεύοντος> Ὁρακῶν ἐπαρχείας Μ(άρκου) Ο(υλίπλου) Σενεκίωνος Σατορνέτινου»¹⁾.

Πιθανὴ συμπλήρωσις: «Ἀγαθῆ Τύχη. Ὑπερ τοῦ αυτοκράτορος καίσαρος Μ(άρκου) Ἀδρ(ηλίου) Σεβήρου Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς μητρὸς Σεβαστοῦ Μαμαίας καὶ ἱερῶς συγκλήτου κτλ.»

10

Ἐπιγραφή διτάσιτος ἀναθηματικὴ εὐρεθεῖσα ἐν Στάρα Ζαγόρα, κεκοιμημένη ἐν τῇ ἀρχῇ, ὅθεν καὶ δυσσημλήρωτος.

« δεσποῖναι τῆς οἰ<κ>ομένης, ἡγεμονεύοντος τῆς Ὁρακῶν ἐπαρχείας Φί(αουίου) Ουλίπ(λου) Ἄ εἰου, πρ<ε>σβ(ευτοῦ) Σεβ(αστοῦ), ἀντιστρατήγου, ἡ ἱερωτάτῃ βουλή καὶ <ὄ> λαμπρότατος δῆμ<ο>ς Τραιανέων . . . »²⁾.

11

Ἐπιγραφή δεκαοκτάσιτος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τετραπλεύρῳ ἐξ ἀβεστολίδου βάθρου εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ 238—244.

«Ἀγαθῆ Τύ<χη>. Τὸν μέγιστον καὶ θεότατον αὐτοκράτορα, δεσπότην τῆς οἰκουμένης Μ(άρκου) Ἀντώνιον Γορδιανόν, εὐσεβῆ, εὐτυχῆ σερ(αστόν) ἡ ἱερ<ω>τάτῃ βουλή καὶ ὄ λαμπρότατος δῆμος Τρα<κ>ι<α> νέων ἐκ τῶν Ὑπερκαίωνων, ἡγεμονεύοντος τῆς Ὁρακῶν ἐπαρχείας Κ(αίτου) Ἀτίου Κέλερος. Εὐτυχῶς. Ἐπιμελουμένου Ἀδρ(ηλίου) Κοίντου Κοίντου α'. ἀρχῆς»³⁾.

Ὁ Ὑπερκαίονες κατεῖχον τὴν λεκάνην τοῦ Τόνου (Τούντζας) νοτίως τοῦ Αἵμου κατὰ τὸν Cagnat.

α'. ἀρχῆς: ἀντί: α'. ἀρχοντος ἢ πρωτάρχοντος ἢ πρωταρχοῦντος.

12

Ἐπιγραφή δεκάσιτος ἀναθηματικὴ, κεκοιμημένη καὶ τετριμμένη, εὐρεθεῖσα ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ 244—249.

«Ἀγαθῆ <Τύχη>. Ὑπερ νεύκης καὶ αἰωνίων διαμονῆς> τοῦ <αὐ> το<κ>άτορος <Καίσαρος Μ(άρκου) Ἰ<ου>ο<κ<ε<ι>ου Φιλ<ί>π<που> καὶ τοῦ αυτοκράτορος> Καίσα<ρο>ς Μ(άρκου) Ἰ<ου>λίου <Φιλίππου καὶ> τῆς γυναικὸς αὐτοῦ <Ὡτακίας Σεουήρας καὶ τοῦ> σύνπαντος αὐ<τῶν οἴκου> Τραιανεῖς π<ο>λεῖται . . . <ὅτο> γερ<ε> αμ<ε>μένοντῃ»

Ἡ συμπλήρωσις <Τραιανεῖς π<ο>λεῖται εἶναι τοῦ σὺλλογῆς. Ὁ Skorpil συμπληροῖ <Τραιανοπ>ολεῖται, ὅπερ λέγεται μόνον περὶ τῶν κατοίκων τῆς Τραιανουπόλεως.

13

Ἐπιγραφή ἐπτάσιτος ἀναθηματικὴ ἐπὶ λιθίνου βάθρου εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ 257—268.

«Τὸν μέγιστον καὶ θεότατον αὐτοκράτορα Πό(πλιον) Δικάνιον Γαλιηνόν, εὐτυχῆ, εὐσεβῆ, σερ(αστόν), τ<ὸν> ἀρχοντα τῆς οἰκουμένης, ἀξίαντα δὲ καὶ τὴν ἐ<κ<πώ>νυμον ἀρχὴν ἐν τῇ λαμπρῇ καὶ ἔλευ<θέ>ρα Τραιανέων π<ό>λει καὶ ὁ δῆμος, ἐπιμελουμένου τῆς ἀρχῆς <καὶ τῆς> ἀναστάσεως τῶν ἀνδριάντων Σεπτ(ίμου) Μαρζιανού καί Μαρζιανού κραιτίστου . . . »⁴⁾.

14

Ἐπιγραφή τριτάσιτος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τετραπλεύρῳ ἐξ ἀβεστολίδου βάθρου πιθανῶς ἀνδριάντος, ὕψ. 0,30, πλ. 1 μ. καὶ πλάθ. 0,83—0,74 τοῦ μ. ἔχοντος τὴν ἀριστερὰν κίττωθεν γωνίαν τεθραυσμένην καὶ εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Καρακάλλα 211—217.

1) Skorpil, Arch. épigr. Mittheil. tom. XV, ét. 1892, σελ. 101, ἀρ. 34.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 248, ἀρ. 754.

2) Foucart, Bull. corr. hell. ét. 1882, σελ. 183.—Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 351, ἀρ. 61.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 250, ἀρ. 760.

3) Γ. Παπαδοπούλου, «Πανδώρα», ét. 1868, σελ. 457, ἀρ. 1.—Foucart, Bull. corr. hell. ét. 1882, σελ. 183, ἀρ. 6.—Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 350, ἀρ. 61.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 248, ἀρ. 756.

4) Skorpil, Arch. Epigr. Mittheil. tom. XV, ét. 1892, σελ. 102, ἀρ. 36.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 249, ἀρ. 758.

2) Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 351, ἀρ. 61.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 249, ἀρ. 759.

«Τὸν θεοτάτον αυτοκράτορα Μ(άρκον) Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Αὐγούστον <Βεῖ>θης Ὁρακάρης πρωταρχίας¹⁾».

Θ ρ ε κ α ρ χ η ς : αἰετός ὑπὸ τοῦ Κοινοῦ τῶν Θ ρ ε κ α ῶ ν²⁾.

15

Ἐπιγραφή τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἀρβεστολίθου βομοῦ μετ' ἀναγλύφου παραστάσεως τοῦ Θρακῆς ἱππέως, ὕψ. 0,80, πλ. καὶ πλάχ. 0,40 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ β'—γ'. αἰῶνος.

«Ἀὐρήλιος Νί<κ>ων Μαζίων Θεῶν Αὐλαρχ<η>ν<ῶ> δ' ὑπερ αὐτοῦ κ<αῖ> τ' ὧν ἰδίων <ἐ<ν>α<ρ>ισ<τ>ή<ρ>ιον ἀνέθηκ<εν>. Εὐτυχώς³⁾».

Παρὰ τῷ τοπωνυμῷ ἐπιτέθη Ἀ δ ῖ λ α ρ χ η ν ῶ ἔννοεῖται Ἀ π ὀ λ ὶ ῶ ν ι.

16

Ἐπιγραφή δίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ μαρμάρου κεκομμένον ἀμφοτέροθεν, τετραπλεύρου, ὕψ. 0,15, πλ. 0,43—0,62 καὶ πλάχ. 0,45 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἀὐρήλιος Κλαυθί<αν>ος, Αὐρήλιος Πείσιων Πείσιων<ος>... > Ἀθηναῶν⁴⁾».

17

Ἐπιγραφή δεκατετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἐντελοῦς λευκοῦ μαρμάρου βῆθρον ἀνδριάντος ὕψ. 1,43, πλ. 0,54 καὶ πλάχ. 0,57 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

«<Ἀ>γαθῆ Τύχη <Κ>ατὰ τὸ δόγμα τῆς σεμνο<τ>ατῆς Λακεδαιμονίων πό<λ>εως καὶ κατὰ τὸν ἐπιφρασ<μ>ὸν ἐν τῆς γλυκυστίας πα<τ>ρίδος ἢ Σπάρτη Μᾶρ<κ>ον Οὐλίπιον Γενεάλην <Γ>ραϊανεία καί

1) Dimitrow D., Bull. de l'inst. archéol. Bulg. Sophia, τόμ. VI, ἔτ. 1930—31, σελ. 135, ἀρ. 1.

2) Περὶ τοῦ Ὁρακάρου Ἰδε Μυρτίλου Ἀποστολίδου «Θρακία», τόμ. ΣΤ', 1935, Συλλογὴ ἐπιγραφῶν Φιλιστοπόλεως, σελ. 147, ἀρ. 21.

3) D e t s c h e w, Ἐπιγραφὴ ἑθνικοῦ μουσείου Σοφίας, τόμ. V, ἔτ. 1926—31, σελ. 163, ἀρ. 9.— Dimitrow, Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. IV, ἔτ. 1930—31, σελ. 140, ἀρ. 4.

4) Dimitrow D., ἀνὸρθή τόμ. VI, σελ. 137, ἀρ. 2.

Λακεδαιμό<ν>ιον τῆς τε ἄλλης ἀρετῆς συν<π>άσης ἔνεκεν καὶ τῆς περὶ <π>αδείαν καὶ λόγους σπουδῆς εἰνοίας χάριν, <ἐπιμ>ελομένου Αὐρη<λίου> Π<ανδρίωνος> Ἐρμοδώ<ρου>»¹⁾.

Ἄγνωστος τυγχάνει ἡμῖν ὁ Τραϊανῆς οὗτος σοφιστῆς καὶ ρήτωρ, ὅστις ἐπιτοιογραφῆθη ἐν Σπάρτῃ καὶ εἰς ὃν τιμῆς ἔνεκα ἤγειραν ἀνδριάντας ἢ τε γενετήρα καὶ ἢ θετὴ τοῦ πόλις.

18

Ἐπιγραφή δεκάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἀρβεστολίθου βῆθρον ἀνδριάντος ὕψ. 2,06, πλ. 0,64 καὶ πλάχ. 0,70 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

Ἄγαθῆ Τύχη. Τὸν φιλότεμον ἀρχιερέα Διοπίων Μ(άρκον) Αὐρή(λίον) Ἀπολλόδορον Δημοσθένους τιμήσασα ἢ πατρίς. Εὐτυχώς²⁾.

Ἄγνωστον τί σημαίνει ἢ τὸ πρῶτον ἀπαντῶσα λέξις Δί ο π λ ο ι. Πιθανῶς οἱ Δί ο π λ ο ι ἦσαν φυλῆτις ἢ σὺλλογος. Ἄν δὲ ὑποτεθῆ ὅτι κατὰ τὴν χάραξιν παρελείφθη τὸ γράμμα ο (Διοπ(ό)λιον), τότε πιθανῶς οἱ Δί ο π ὀ λ ο ι ἦσαν θιάσος τις μυστῶν τῆς λατρείας τοῦ Διῶ.

19

Ἐπιγραφή ἑνδεκάστιχος ἀναθηματικὴ, κεκομμένη δεξιάθεν καὶ ἀπόθεν καὶ τετρισμένη ἐπὶ τμήματος μαρμαρίνης τετραπλεύρου πλακῶς ὕψ. 0,40, πλ. 0,30 καὶ πλάχ. 0,12 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ δετέρου ἢ τρίτου αἰῶνος.

«Ἀ<γαθῆ> Τύχη. Κρυφὸ Ἀπό<κ>λιον. νῶ ἐναφισ<τ>ῶν . . . > Βεῖθης <Κ><ἐ<κ>λ>ε<σ>υ ὑπέρ τε ἕαν> τοῦ κ<α>λῖ τῆς συ<ν>βίου. ντος Βεῖθνο<ς> καὶ τῶν τέκνων> Θεαγένο<ς> <καί > κατεσκευά<σε> > ἔθηκ<εν>. »³⁾.

1) Kazanov G. Bull. de la société archéol. Bulg. Sophia, ἔτ. 1913, τόμ. III, σελ. 188, ἀρ. 1.

2) Jireček, Monatsber. Akad. Berlin, ἔτ. 1881 σελ. 444.— D m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 349, ἀρ. 61.— K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 96, ἀρ. 97.— C a g n a t, inser. Gr. I, σελ. 250, ἀρ. 762.

3) Dimitrow D. Monuments antiques découverts à Stara Zagora Bull. de l'inst. archéol. Bulg. τόμ. VII, ἔτ. 1932—33, σελ. 295, ἀρ. 2.

'Επιγραφή δεκατετράστιχος ἀναθηματική ἐπὶ τετραπλεύρου ἐκ κωνόχου εὐτελοῦς μαρμάρου ἀνδριάντος βάρους ὑφ. 0,94, πλ. 0,54, καὶ πλάθ. 0,61 τοῦ μ. εὐθεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. 'Απὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

«Ἀγαθῆ Τύχη. Ἀθρο(ήμιον) Φρόντινα Λιοφάνου, Ὀλυμπιονίκην, Ἄλιονίσκην, δορυέα παραδόξου μόνου καὶ πρώτου τῶν ἀπ' αἰῶνος πάντων ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς αὐτοῦ πατρίδος βου(λής) ἱεροσ(ατείτης) καὶ λαμπροτάτου δήμου ἀνέστησεν Ἀθρο(ήμιος) Μενάνδρου Μενάνδρου ὁ καὶ Κότο(ν) ἐκ τῶν ἰδίων τῶν ἀθλητῶν καὶ σύντροφων. Εὐτυχῶς»¹⁾.

'Α λ ι ο ν ι κ η ς = νικητὴς εἰς τοὺς πρῶτος τιμῆν τοῦ 'Ήλιου τελομηέου; ἀθῶνας ἐν Ρόδῳ. 'Α λ ι α ἦ 'Αλία. δορυεὺς παράδοξος = θανμιστός, ἀνέλιπτος, οὐδὲνα ἔχων ἐφάμιλλον μέχρι τῶν χρόνων του ἐν τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῆς πατρίδος του.

'Επιγραφή ἐνδεκάστιχος ἀναθηματική ἐπὶ τετραπλεύρου ἐξ ἀσβεστολίθου βομοῦ ὑφ. 1,29, πλ. καὶ πλάθ. 0,42 τοῦ μ. εὐθεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. 'Απὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

«Ἀγαθῆ Τύχη. Ἀθρο(ήμιος) Ἀσκληματόδοτος ὁ καὶ Φαιακρίων, ἱερῶν Διὸς Καπιτωλίου καὶ γερουσιαστὴς <ς> τὸν βομῶν σὺν τῇ τραπέζῃ καὶ κοινοτακτοῦς καὶ ταῖς ζωγραφίαις ἐκ τῶν ἰδίων ἐποίησα. Εὐτυχῶς»²⁾.

Ζ ε ὕ ς Κ α π ι τ ῶ λ ι ο ς = ὁ Jupiter Capitolinus, οὗ τῆμαρος καὶ ναὸς ὑπήρχεν ἐν τῷ Καπιτωλίῳ τῆς Ρώμης. Ἰόφω.

Κ ο ν ι α τ ι κ ἄ καὶ ἰ ζ ω γ ρ α φ ι α ἰ ἠ παρὰ τῷ βομῷ ἢ ἐφ' ἧς ὁ βομῶς τράπεζα ἦτο, ὡς φαίνεται, κτιστὴ καὶ κεκοσμημένη ἔχουσα ζωγραφίας.

1) Kazanov G. Bull. de la société archéol. Bulg. ἔτ. 1913, τόμ. III, σελ. 191, ἀρ. 8.

2) Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 353, ἀριθ. 61.—Jirecek, Monatsber. Akad. Berlin, ἔτος 1881, σελ. 443.—H καὶ K. S k o r p i l, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XV, σελ. 101, ἀρ. 32.—Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 123, ἀρ. 132.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 243, ἀρ. 713.

'Επιγραφή δίστιχος ἀναθηματική, τετρωμένη καὶ κεκομμένη ἐπὶ ἐξ ἀσβεστολίθου βομοῦ κάτωθεν κεκομμένου, ὑφ. 0,59, πλ. 0,32 καὶ πλάθ. 0,58 τοῦ μ. εὐθεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. 'Απὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος.

«Ἡρακλειανός <δ> κ<αἰ> Βρε ».

'Εννεάστιχος ἀναθηματική ἐπιγραφή, ἀποτελοῦσα τετράστιχον ἱερολογεῖον. ὁ τρίτος ποῦς τοῦ πρώτου στίχου χολαίνει ὄν διβραυν. Εὐθεθῆσεν Στάρα Ζαγόρα καὶ προέχεται ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς ρωμαιοκρατίας μετ' ἄλλην τὴν ἀρχαῖουσαν ἐν αὐτῇ γλώσσῃσιν ἔνεκα τοῦ ἱερολογεῖου.

«Ἀγαθῆ Τύχη.

Τήρης Παιῶνι <τὸν> Ἀπόλλωνος ἑταίρου
'Ορφέα διαδαλῆς θήκεν ἀγαμία τέχνης
δς θήρας καὶ δένδρα καὶ ἐροπτα καὶ πετηνὰ
φωφῆ καὶ χειρῶν κοίμισεν ἀρομητῆρ»³⁾.

Πολὺ πιθανὸν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ νὰ παρελείφθῃ τὸ γράμμα η ἐκ τῆς λέξεως Παιῶνι ὑπὸ τοῦ χαράκτου, ὁ προστιθεμένου εὐδοῦται πλήρως ὁ δακτυλικὸς ἔξαιμετρος: «Τήρης Παι(ή)ωνι <τὸν> Ἀπόλλωνος ἑταίρου». Παιηῶνι δὲ ἀντὶ τοῦ Ἰωνικοῦ Παιήωνι. 'Ἦτο δὲ ὁ Παιήων κατὰ τὴν ὀμηρικὴν μυθολογίαν ἰατρός: τῶν Θεῶν, θεραπεύσας τὸν Ἄδην τρωθέντα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸν Ἄρηνα³⁾ τρωθέντα ὑπὸ τοῦ Λομηίδου, διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἀκόμη δὲν μνημονεύεται ὡς ἰατρός. Παρὰ τοῖς μετέπειτα ὄμοις συγχέεται μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, σφρατσοζομένου τὴν τε ἰσχὺν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐνταῦθα φαίνεται μοι ὅτι ὁ ὀμηρομαθὴς ἐπιγραμματοποιὸς ἔννοιε τὸν θεὸν Παιήωνα καὶ οὐχὶ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον τοῦτο, ὅς διαπιστοῦται ἐκ τοῦ ἄμεσως ἀκολουθοῦντος «τὸν Ἀπόλλωνος ἑταίρου».

1) Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 335, ἀρ. 432.

2) Παπαδοπούλου Γ. Πανθήρα ἔτ. 1868, σελ. 468, ἀρ. 3.—Kabel, Rhein. Mus. τόμ. XXXIV, σελ. 312.—Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 353, ἀρ. 61.

3) Όμῆρῳ, Ἰλ. Ε, στίχ. 491, καὶ 899.

Λίστιον ἐπιτύμβιον ἔλεγξιν, κεχαραγμένον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐτέρας τῶν μαζῶν πλευρῶν μαρμαρίνης σαροκράγου λάρακος μήκ. 2,70, πλ. 1,45 καὶ ὕψους 1,50 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Στάρα Ζαγόρα καὶ μετακομισθείσης πρὸ αἰῶνος ὑπὸ ἐπίσημον τιτὸς Τουρῶν εἰς τὴν ἐπτά χιλιόμετρα ἀπέχουσαν δυτικῶς τῆς πόλεως κόμην Βογκομιλφοβ, ὅπου ἐξορησμένην ὡς δεξαμενὴ ὕδατος, Προέχεται ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

Ἐπιτύμβιον τὸδε σῆμα Σαβείνης Αἰμιλίου τε, ἀνδρὸς κωδαλίμου καὶ πυνθῆς ἀλόχου»¹⁾.

Ἐν τῷ μέσῳ πρὸς τὰ κάτω τῆς ἐτέρας τῶν μαζῶν πλευρῶν, ὅπου ἐτέθη ὁ χρονὸς μεταβλήθεισης τῆς λάρακος εἰς κορήνην, ὑπάρχει ἐγγλυπτον περιγράμμα ἀραβογεννημάτων γλυφέν ὑπὸ τῶν Τουρῶν. Σήμερον ἡ ὀραία λάραξ κατὰκειται ἐν τῷ μουσείῳ τῆς πόλεως.

Τετράστιχον ἀναθηματικὸν ἐπίγραμμα ἐν ἱαμβικοῖς τραμέτροις στίχοις ἐπὶ μαρμαρίνου βάνθρον εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

Ἐπιτύμβιον Τύχης.

Ἡσοδιανὸς Νεικίου πατρὸς ἔστησεν
χάλκειον ἀνδριάντα πατρίδος ψήφῳ
γνώμῃς τε ἔκατι, — μελίχλος γὰρ ἦν πᾶσιν, —
τερπνῶν τε μεῖμων, οὗς ἔγραψεν ἀστείως»²⁾.

Πρόκειται περὶ ἀγνώστου ἡμῖν μιμαυβογράφου, τοῦ Τραϊανέως Νεικίου.

Ἐξάστιχος ἐπιτάφια ἐπιγραφή ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς ἀποτελοῦσα

1) Ἐκθεσις περὶ τῆς Τραϊανῆς Ἀγούστῃς, ἔτ. 1925, σελ. 51—53 βουλ. γαγορί.

2) Tissot, Bull. corr. hell. ἔτ. 1881, σελ. 130.—Jireček, Monatsberichte Berl. Akad. ἔτ. 1881, σελ. 441, ἀρ. 2.—Dittemberger, Rhein. Mus. τόμ. XXXVI, σελ. 463.—Foucart, Bull. corr. hell. ἔτ. 1882, σελ. 180.—Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 352, ἀρ. 61.

τετράστιχον ἐπίγραμμα, οὕτως, οἱ πρῶτοι τρεῖς στίχοι εἶναι δακτυλιοὶ ἐπιτύμβιοι, ὁ δὲ τέταρτος πεντάμετρος. Εὐρέθη ἐν Στάρα Ζαγόρα καὶ προέχεται ἐκ τοῦ δευτέρου—τρίτου αἰῶνος.

«ωμόν Ἀτειλιανῶ γαίετι <μοι στή>σε <Σ>εκοῦνδα
εἶνεκα κοιριδιό<υ> θαλιό <μοι τέκ<νο>ν τ' ἐνὶ γαστρὶ.
<H>ροὶ Ἀτειλιανῶ <β>ωμόν τό<νδ> εἶσε Σ<ε>κοῦνδα
<μ<ν>ῆμα μὲν ἔσομαι, σ<ῆμα δὲ> τῷ νέκυν»¹⁾.

Ἡ λ. ἡ ρω; ἐκληπτικὰ ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ζ ρ η σ τ ος (μακαρίτης, τεθνεώς).

Ἀτειλιανός, τὸ λατ. Atilianus ἐκ τοῦ Atilius.

Τὴν ἐπιτάφιον ἐπιγραφήν, ἀποτελοῦσας προφανῶς ἡρωελεγίον, ἐπὶ τιμήματος μαρμαρίνης πλακῶς, κεκοιμένης ἄνωθεν, δεξιῶθεν καὶ κάτωθεν, ὕψ. 0,30, πλ. 0,42 καὶ πᾶχ. 0,14 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Τὸ σφραγισμένον τῆς ἐπιγραφῆς μέρος εἶναι πεντάστιχον.

«.....-νῆς.

Ἔργα τε Μουσίω <ν>.....

σπιμπίων θ' ἀδιν<ῶν>.....

αἰούλις καὶ φόρμυ<ν>.....

τερπόμενος λινα<ρῶς>.....»²⁾

Ἐπιγραφή δεκατετράστιχος ἐπιτάφια, τετριμμένη καὶ κεκοιμένη, δυσσμπλήρωτος, ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς ὕψ. 0,90, πλ. 0,45 καὶ πᾶχ. 0,30 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἡ πλάξ εἶναι κεκοιμένη ἀμφοτέρωθεν καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἔχει ὀπὴν ἐν σχηματὶ κύκλου διαμέτρου 0,26 τοῦ μ. Ἐνεκα τῆς κατασκευασθείσης ταύτης ὀπῆς πρὸς κορήνην τῆς πλακῶς δι' ἄλλην ἀνάγκην ἀπεκόπη πλείστον τῆς ἐπιγραφῆς μέρος. Ἐκ τῶν τελευταίων δύο στίχων συμπληρωμένων ὁποσοῦν φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιγραφή ἦς ἡ γλῶσσα

1) Socolow, Bull. der. K. russischen arch. Gesellschaft zu Petersburg, I, ἔτ. 1885.—Reinach, Revue arch. ἔτ. 1886, τόμ. II, σελ. 88.—Jireček—Comperz, Arch. épig. Mittheil. ἔτος 1886, σελ. 103, ἀρ. 1 καὶ σελ. 209.—Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 354, ἀρ. 61.

2) Dimitroff, Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. VII, ἔτ. 1932—33, σελ. 296, ἀρ. 4.

ἐπιχρῆ, ἀπέτελει ἠρωσελεγείον. Πιθανῶς ἀνάγκη εἰς τοὺς π. Χ. χρόνους;

«..... -εδα..... θεῖται..... -ομεν..... <ἐν ἀ>μῆ <ου>ρην..... -ει ποτνω..... Ἄσιος <σπ..... <γ>ονήν..... <τ>εῶν δὲ ἀρ..... -α ἤσσαν..... Προκοπήν<ου>..... >..... <δ>υνεκτελέ<σαι..... >..... -ήσας..... -ην κομίσ<αι>..... >..... -ε δεξήται ο..... -ερθεν..... <ἐ>μεθ' αὐτοῦ..... ἐβόμοις καὶ δ..... πάντα..... -σας ψυχῆς τὸν δὲ πόθον, <ὄσφ> εἰς;> ἠλιζκή μορφήν δοῦν γενόμεθα.

<Ἡμῶν;> > λαϊνοὺς εἰκόνας ἐγγὺς δρα¹⁾.

Ἐοὐ δὲ Detschew νομίζει ὅτι τὸ ἐλεγείον ἀναφέρεται εἰς ἀδελφὸν καὶ ἀδελφὴν συνταφέντας ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῶν Ἀσίων, ἀποίκου ἐκ τῆς Προκοπήσου. Ἐκ δὲ τοῦ τελευταίου στίχου καταφαίνεται ὅτι ἐπὶ τοῦ τάφου, παρ' ᾧ ἡ ἐπιγραφή, ἴσταντο οἱ λίθινοι ἀνδριάντες (λαῖνοι εἰκόνας) τῶν συντεθαμμένων.

29

Ἐξάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή ἀποτελοῦσα διςτίχου ἠρωσελεγείου ἐπὶ μαρμαρίνου τετραπλεύρου βάθρου ἀπολιγνιστοῦ ἄνω εἰς ἐπιστήμιον ἕψ. 1,70, πλ. κάτω 0,79, ἄνω 0,75 καὶ πᾶχ. 0,61, ἐν δὲ τῷ μέσῳ πλ. 0,58 καὶ πᾶχ. 0,49, εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα.

<< Ἀγα>θῆ Τέχνη
<Τ>ὸν κρατερόν ποτέ<μ>οισι καὶ ἄτρομον <ἀ>σπιδιώτην
<Ἄ>σπαρα χαλκίῃ <εἰ>κόνη τίσε πόλις²⁾.

Τὸ ὄνομα Ἄσπαρα εἶναι γνωστὸν ἐν τῇ Βυζαντινῇ ἱστορίᾳ. Ἐφερον αὐτὸ ὁ περιώνυμος πατριὸς καὶ στρατηγός, ὁ υἱὸς γὰρ Ἀλλαντοῦ στρατηγῶ Ἀρδαβουρίου. Ὁ Ἄσπαρα ἔδρασε ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, Μαρκιανοῦ καὶ Λέοντος ὡς στρατηγός καὶ πολιτικός³⁾, δολοφονηθεὶς τῷ 471 μετὰ τῶν υἱῶν τῶν Ἀρδαβουρίου καὶ Πατριζίου⁴⁾. Ὁ ἐν χριστιανικῇ παλαιᾷ ἐκ Φλωρεντίας ἐπιγραφῆ φερόμενος Fl. Arda-

1) Detschew D. Ἐπιγραφῆς ἐθνικοῦ μουσείου Σοφίας, ἔτ. 1926—31, τόμ. V, σελ. 164, ἀρ. 10, Βουλγαριστί.

2) Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 355, ἀρ. 61.—Kazarov G. Antike Denkmäler aus Bulgarien, Bull. de l'Inst. arch. Bulg. τόμ. IV, ἔτ. 1926—27, σελ. 89.—Γ. Παπαδόπουλον, «Πανδώρα» ἔτ. 1908, σελ. 458, ἀρ. 5 (μόνον ὁ πρώτος στίχος).

3) Προκοπίου, Βαυβαλικὸς πόλεμος, I, 3, 4, 5, 6.

4) Σ. Λάμπρου, ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Γ', σελ. 461.

bur Aspar¹⁾ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶναι ὁ υἱὸς Ἄσπαρ. Ἄν ἡ προκειμένη ἐπιγραφή ἀναφέρεται εἰς τὸν περιώνυμον στρατηγόν, τότε προέρχεται ἀπὸ τοῦ πέμπτου αἰῶνος.

Ἐοὐ δὲ Kazarov σχετίζει τὸ ὄνομα πρὸς τὰ Θρακικά: Ο ὕ τ-ά σ π ι ο ς , Ἐσβένιος, A u t e s b i s , Ἀσβαμίος. Ἀλλὰ διατὶ οὐχὶ πρὸς τὸ Λατινικὸν a s p e r ὄθεν ἄ σ π ρ ο ς ;

30

Ἐπιγραφὴ τετραστίχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ λίθου εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος ἢ τρίτου.

«Οὐλίπια Βολίονος (ὑπερ) αὐτῆς καὶ (τοῦ) συμβίου Ἄνω<νει> <νου>²⁾.

Ἐπὶ ὀνόματα πάντα Λατινικά.

31

Ἐπιγραφὴ διςτίχος ἐπιταφία, κεκομμένη, εὐρεθεῖσα ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τῶν αἰτῶν χρόνων.

«..... -ίλου υἱὸς Κυρεῖνα λι<δ>ωρος ἠρω³⁾».

32

Δίςτιχος ἐπιταφία πιθανῶς ἐπιγραφῆ, κεκομμένη, ἐπὶ μαρμαρίνου πλακῶς κεκομμένης δεξιόθεν ἕψ. 0,46, πλ. 0,25—0,35 καὶ πᾶχ. 0,07 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἐκ τοῦ τρίτου αἰῶνος.

Ἄδρ(ήλιος) Δημοσθένης Δημοσθένε<υ> <...> γραμματεὺς καὶ πατήρ<...>

Ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς τῆς αὐτῆς πλακῶς ἡ χριστιανικὴ διςτίχος ἐπιγραφῆ:

ε† ὙπερεκΥμ<ήθη> (sic) Δόμνη Διου....».

ἀριστεροῦθεν δὲ ταύτης ἡ διςτίχος ὁσαύτως:

1) Diehl, inser. Latinae Christ. I, 20, ἀρ. 67a¹⁾.

2) Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 354, ἀρ. 61.

3) Dobrowsky, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XVIII, ἔτ. 1896, σελ. 118, ἀρ. 34.—Cagnat, inser. Gr. I, σελ. 250, ἀρ. 763.

«Ἐπίπολις . . . Ἐπιθυμῖτον ὑπ<ερεκμηθῆ> . . . »¹⁾.

Ἐπίπολις πιθανῶς ἐξηλληνισμένον τὸ Θρακικὸν ὄνομα Ἐπιτή-
πορις.

33

Ἐπιγραφὴ ὀκτάστιχος ἀναθηματικῆ, εὐρεθεῖσα ἐν τῇ κόμῃ Καρα-
δελῆ, νοτιοδυτικῶς τῆς Στάρα-Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

«Ἄγαθῆ Τύχη, Ο<ϛ>λ(α)ιον Πό(σ)λιον <Ε>ξαίτων; ἀρ<χ>ι-
εὐα κατὰ δόγμα τῆς γλυκνταῖης πατρίδος οἱ παῖδες αὐτοῦ. Εὐτυχῶς»²⁾.

34

Ἄκτάστιχος τμήμα ἀναθηματικῆς ἢ ὀδομετρικῆς ἐπιγραφῆς ἐπὶ ἐξ
ἄσβεστολίθου κεκοιμημένης στήλης ὕψ. 1,93, διαμέτρον κάτω 0,43 καὶ ἄνω
0,34 τοῦ μ. εὐρεθεῖσιν ἐν τῇ κόμῃ Καλονγέροβον, περιφερεία Στάρας
Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ 238—244.

«<Ἄγαθῆ Τύχη, Ἀυτοκράτορα Καίσαρ>α <Μ(άρονον) Ἀντώνιον
Γορδιανὸ>ν, <εὐτυχῆ, εὐσεβῆ, σε>β(αστὸν) <καὶ τὴν θεοφιλε>στά-
τη <Φ>ο<υρ>ίαν Σαβειανῆν, Τραγκυλίειαν σύμφρον αὐτοῦ ἢ
<λ>απροσφάτη Τραιανέον πόλις, ἡγεμονεύοντος Ποντικίου Μαριανοῦ
προσβ(εντοῦ) ἀντιστρατήγου. Εὐτυχῶς»³⁾.

35

Ἐπτάστιχος τμήμα ἀναθηματικῆς ἢ ὀδομετρικῆς ἐπιγραφῆς ἐπὶ μαρ-
μαρίνης κεκοιμημένης στήλης ὕψ. 0,79 καὶ διαμέτρον 0,34 τοῦ μ. εὐρεθεῖ-
σιν ἐν τῇ κόμῃ Μονασάσβον, περιφερεία Στάρα Ζαγόρας. Ἔστι ἀντι-
γραφὴ πιστῆ τῆς προηγουμένης.

«Ἄγαθῆ Τύχη, Ἀυτοκράτορα Καίσαρα Μ(άρονον) Ἀντώνιον Γορδι-
ανόν, εὐτυχῆ, εὐσεβῆ, σεβ(αστὸν) καὶ τὴν θεοφιλεστάτην Φουρί>αν Σαβι-

1) Dimitrow, Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. VI, ἔτ. 1930—31, σελ. 139
καὶ 137, ἀρ. 3.

2) Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 356, ἀρ. 61.—Cagnat, Inscr. Gr. I, σελ. 250, ἀρ. 761.

3) Dimitrow D. Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. VI, ἔτ. 1930—31
σελ. 301, ἀρ. 5.

ναν<ῆν Τραγκυλί>εῖναν, σεβ(αστήν), συν<βιον αὐ>τοῦ ἢ λαμπροτάτη
Τρα<ιανέω>ν πόλις, ἡ(γ)ημονεύοντος <τῆς Θρακῶν>ν ἐλαρχείας Πον-
τικίου Μαριανοῦ προσβ(εντοῦ) Σε>β(αστοῦ) ἀντιστρατήγου. Εὐ-
τυχῶς»¹⁾.

36

Ἄκτάστιχος τμήμα ὀδομετρικῆς ἐπιγραφῆς ἐπὶ μαρμαρίνης κεκοιμη-
μένης στήλης ὕψ. 0,97 καὶ διαμέτρον 0,36 τοῦ μ. εὐρεθεῖσιν ἐν τῇ κόμῃ
Καλονγέροβον, περιφερεία Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ 222—235.

«<Ἄγαθῆ Τύχη, Ἀυτοκράτορα Καίσαρ Μ(άρονον) Ἀύ(ροφίω) Σηνή-
ο<φ> Ἀλεξάνδρου, εὐτυχῆ, <εὐσεβῆ, σε>εβ(αστὸν) ἢ λ<α>νπροτά-
<τη Θε>κῶν Τραιανέον <πόλι>ς, ἡγεμονεύοντος <τος> Ρουκελλίου
Πούδου <τος> Κρισπίου, προσβ(εντοῦ) Σε>εβ(αστοῦ) ἀντιστρα<τή>-
γου. Εὐτυχῶς»²⁾.

37

Ἐπιγραφὴ ἑνδεκάστιχος ἀναθηματικῆ ἐπὶ μαρμαρίνου βάθρου εὐρε-
θέντος περὶ τὴν Στάραν Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ 235—238.

«Ἄγαθῆ Τύχη, Τὸν μέγιστον καὶ θεῖοτατον καὶ θεοφιλέστατον Καί-
σαρα <Γ(άιον) Ἰουλίον Οὐρῆον Μαξι>μείνον αὐτοῦ <ά>τορα, σεβα-
(αστὸν), <Γερμαν>ικὸν μέγιστον, Λακτικὸν μέγιστον, Σαρματικὸν μέγισ-
τον <ἢ λαμπροτάτη> Τραιανέον πό<λι>ς. Εὐτυχῶς»³⁾.

38

Ἐπιγραφὴ ἐξάστιχος ἀναθηματικῆ εὐρεθεῖσα ἐν τῇ κόμῃ Σεϊμενλή,
περιφερεία Στάρα Ζαγόρας. Ἐκ τοῦ τρίτου—τετάρτου αἰῶνος.

< . . . Ἀπόλλων > <θε>ῶν ἐπ<ί>κόφ καὶ σω<σ>ιέ<ο>γ<φ>
Τηλάς Δολήρουσ ὁ καὶ Σκοπιάδης εὐζήμενος <τ>ὸ<ν> βομῶν ἐκ τῶν
ἰδίων κατ<ε>σχεύασεν»⁴⁾.

Ἐπιθήροσ καὶ σωσίεργος ἐπίθετα τοῦ Ἀπόλλωνος; ἰδιό-

1) Dimitrow D. Ἀντόθι, σελ. 300, ἀρ. 4.

2) Dimitrow D. Ἀντόθι, τόμ. VII, ἔτ. 1932—33, σελ. 303, ἀρ. 6.

3) Γ. Παπαδόπουλου, «Πανδόξα», ἔτ. 1865, σελ. 457, ἀρ. 4.—
Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 351, ἀρ. 61.—Cagnat, Inscr.
Gr. I, σελ. 248, ἀρ. 755.

4) Jireček, Arch. épig. Mith. ἔτ. 1881, σελ. 449.—Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 357, ἀρ. 61.

τητος σημαντικά. Ἔτερα αὐτοῦ ἀπαντῶσιν ἐν Θρακικαῖς ἐπιγραφαῖς: τὰ γενικάς ἢ γενιακὰς, δεσποτίας, ἡγερός, ἰσχυρός, πατρός, προγονικός, σωτήρ¹⁾.

Δ ο λ ή ο υ ς εἶναι μᾶλλον πώσοσκι δνομαστικῆς, τ. ἔ. τὸ Λατινικὸν D o l e u s μεταγραφέν ἐλληνιστί. Τὸ Θρακικὸν ὄνομα εἶναι Δ ο λ η ς —ου. λατ. D o l e s —D o l e u s —D o l a n u s.

39

Ἐπιγραφή τετρασίτιχος ἀναθηματικῆ ἐπὶ τετραπλευρῶν ἐξ ἀσβεστολάθου βομῶν, κεκομμένον κάτωθι, ὕψ. 0,50, πλ. 0,43, πᾶχ. 0,81 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Ἀβτζή-Δουβαντζιά, νοτίως τῆς Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος.

«Ἀὐθ(ῆ)ιος Μουκιαν<ὸς> Μ(η)τ<αί> τόν βομῶν εὐχῆς ἐνεκ<ε>»²⁾.

Ἄν ἡ συμπλήρωσις εἶναι ὀρθή, Μ ή τ η ρ (θεῶν) ἦτο ἡ Κυβέλη. Ἄλλως ὁ βομῶς ἐστῆθη ὡς ἐπιτάμιον μνημεῖον ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρὸς τοῦ ἀναθέτου κατ' εὐχῆν.

40

Δίστιχος ἀναθηματικῆ ἐπιγραφῆ κάτωθι μαμαρίνον ἀναγλύφου τοῦ Θρακῶ; ἰππέος ὕψ. 0,22, πλ. 0,30 καὶ πᾶχ. 0,02 τοῦ μ. κεκομμένον, εὐρεθέντος ἐν τῇ θέσῃ Μποϊτσουμουνιά, βορειοδυτικῶς τῆς Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου—τρίτου αἰῶνος.

«Ἀὐθῆςινι Δεοσποῦρος, εὐχαριστήριον»³⁾.

Τὰ ὀνόματα Θρακικά Δ ε ὀ σ π ο ρ ι ς, λατιν. Deosporus καὶ Deoporis καὶ κατὰ μετασημασίαν Deoporis. Πιθανῶς ἀντὶ Diosporis κατ' ἐπίδρασιν τοῦ φθόγγου ε τοῦ Λατινικοῦ Deus.

1) Kazarow G. Thrakische Religion, ἐν τῇ Pauly-Wissowa Realenzyklopädie, λέξις Thrake παρ. 1895, σελ. 502.

2) Jirecek, Arch. épigr. Mitth. τόμ. X, σελ. 104, ἀρ. 3.—Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 140, ἀρ. 153.—Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 356, ἀρ. 61.

3) Koucharov Ath., Bull. de la soc. arch. Bulg. ἔτ. 1914, τόμ. IV, σελ. 267.—Kazarow, Bull. de l'inst. arch. Bulg. ἔτ. 1923—24, σελ. 69, ἀρ. 1.

41

Ἐπιγραφή τετρασίτιχος ἀναθηματικῆ, εὐρεθείσα ἐν τῇ κώμῃ Οἰμούροφον δυτικῶς τῆς Στάρα Ζαγόρας ἐπὶ τῆς εἰς Φιλαππούπολιν ἀγοστῆς ὁδοῦ. Ἀπὸ τοῦ τρίτου—τεταρτοῦ αἰῶνος.

«<Ἀγ>αθῆ Τύχῃ. <Κ>ωμήτε (sic) Ζωλοῦσῆν (sic) Ἀδρηλίφ Μουκιανῆ Ἐλουμανοῦ (sic) πρητοριανῆ. Ἐλαβεν εὐχαριστήρια παρὰ κωμητῶν»¹⁾.

42

Ἐπιγραφή ἐξάστιχος ἀναθηματικῆ, εὐρεθείσα ἐν τῇ κώμῃ Κεσπτή, περὶ ἧσθεῖας Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 202.

Ἀγαθῆ Τύχῃ>. Ἐπὶ αὐτοκράτορος Λ(ουκίου) Σεπτίμιου Σενήρο²⁾ καὶ Μ(άρκου) Ἀδρηλίφ Ἄντο>νεῖνου Καίσαρος ὑπάτου, Λι Σεβασίφ Ἄρσε... ναόν (ς) κατασκευασθέντα ἐπὶ βασιλείᾳ Θε<α>ζών... καὶ ὁ>πὸ τοῦ μαζροῦ χο<ὸ>νον διαφθαρέν<α>...»³⁾.

Πρόκειται πιθανῶς περὶ ἐπισκευῆς ἢ ἀνακαινώσεως παλαιοῦ ναοῦ κατασκευασθέντος ὑπὸ πνοῆς τῶν Θρακῶν βασιλέων. Τελενταία τῶν Ὀδυσσῶν βασιλεῖς ἦσαν Κόντις V καὶ Ρομητάλας II καταλυθέντος τοῦ βασιλείου αὐτῶν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων τῷ 46 μ. Χ.

Ὁ Ζεὺς τιανίζεται τῷ Σεβασίφ ἢ Σεβασίφ, Φοργηπελαστικῷ Θεῷ⁴⁾.

43

Ἐπιγραφή τετρασίτιχος ἀναθηματικῆ, εὐρεθείσα ἐν τῇ κώμῃ Νάλδουαν παρὰ τῇ Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ 212—217.

ἘἈγαθῆ Τύχῃ. <Μη>τέρα κάστρων Ἰου(λίαν) Λόμναν Σεβ(αστην)

1) Dobrousky, Sbornik za narodno umotvorenje (= ἀνθολόγιον πεντακτικῆς ἐθνικῆς ἀνακτῆσεως) τόμ. IV, ἔτ. 1899, σελ. 117, ἀρ. 21.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 244, ἀρ. 788.

2) Dobrousky, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XVII, ἔτ. 1895, σελ. 119, ἀρ. 36.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 246, ἀρ. 744.

3) Περὶ τοῦ Σεβαστίου, Ἰδ. Μυρτ. Ἀποστολίδου. Περὶ τῆς Θρακίας τῶν Θρακῶν, Ἐθνογρ. ἀρ. V, ἔτ. 1904, σελ. 50. Περὶ δὲ τῶν μισθριῶν Σεβαστίων, Κ. Κουρτίδου. Ἱστορία τῆς Θρακίας, σελ. 258 κ. ἐξῆς.

ἡ πόλις ἐπὶ σὺν<ν>αρχίας Ἀ... Δημητρίου Ἀρκ(ίου). Εὐτυχῶς¹⁾.
 Ἀ π ρ ι ο ς = Ἀ π π ι ο ς.

Πρόκειται περὶ τῆς μητρὸς τοῦ αυτοκράτορος Μίρζου Αθρηλίου Σεβήρου Ἀντωνίου, τοῦ ἐπιλαυόμενου Καρακάλλα. Μητέρα κίστρων = mater castrorum²⁾.

44

Ἐπιγραφὴ δεκατριόστιχος ἀναθηματικῆ, κεκοιμημένη ἐν τῇ ἀρχῇ ἐπι μαριναρῖνης πλακῶς κεκοιμημένης ἄνωθεν, ὕψ. 1,15, πλ. 0,77 καὶ πᾶχ. 0,25 τοῦ μ. εὐθεθείσης ἐν τῇ κόμῃ Ἀραμακιάου, νοτίως τῆς Στάρας Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ 575—576.

«... <Φίλ(αβίου) Ἰουστίνου> αἰωνίον <ν> Α <γούστ>ου καὶ αυτοκράτορος, ἔτους ἑνεκάτου καὶ Φιλαβίου Τιβερίου Κωνσταντίνου τοῦ εὐτυχεστάτου ἡμῶν Καίσαρος, ἔτους δευτέρου ἰνδι(κτιπῶνος) Θ', ἐπὶ Ἀρμαίου βικαρίου Θεράκης διὰ Χρυσοαρίου ἐργολάβου³⁾».

Ἐπερὶ βικαρίου Θεράκης μνημονεύεται ἐν ἐπιγραφῇ ὁ Σ ο λ ὁ μ ω ν⁴⁾.

45

Ἐπιγραφὴ δεκατετράστιχος ἀναθηματικῆ, ἐπὶ τετραπλευρῶν μαριναρῖνης πλακῶς ὕψ. 0,41, πλ. 0,53 καὶ πᾶχ. 0,07 τοῦ μ. εὐθεθείσης παρὰ τῇ κόμῃ Ἀσπαρούχορον οὐ μικρὰν τῆς Στάρας Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ 222—325.

Ἐἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἔστι τὸν κίστρων ἡμῶν ἀντικείμενον καὶ ἑνωμένον (sic) διαμονῆς καὶ νήκης (sic) αυτοκράτορος Καίσαρος Μάρκου Ἀυρηλίου Σεβήρου Ἀλεξάνδρου (sic), εὐσεβοῦς, εὐτυχοῦς, σεβαστοῦ καὶ Ἰουλιανῆς) Μαριαναρῖνης καὶ ἱεράτης συνλήτορον καὶ δῆμον (sic) Ρω-

1) Foucart, Bull. corr. héll. ét. 1882, σελ. 182, ἀρ. 4.—Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 355, ἀρ. 61.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 247, ἀρ. 751.

2) Περὶ Λατίν. ἐπιγρ. ἐν τῇ συλλογῇ ἐπιγρ. Φιλίππουπόλεως Μυρτ. Ἀποστολίδου ὕψ. ἀρ. 117, ἐν τοῖς «Θρησκειαῖς» τόμ. στ', ἔτος 1935, σελ. 175.

3) Jirsek, Monats-ber. Berl. Acad. ét. 1881, σελ. 445.—Foucart, Bull. corr. héll. tom. VI, ét. 1882, σελ. 185, ἀρ. 8.—Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 355, ἀρ. 61.—Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 73, ἀρ. 81.

4) Μυρτ. Ἀποστολίδου, Συλλογὴ ἐπιγρ. Φιλίππουπόλεως, ἀρ. 16. «Θρησκειαῖς», τόμ. στ', σελ. 175 καὶ Ἀρχεῖον Θεολ. γλωσ. Θεσσαροῦ τόμ. Β', ἔτος 1935—36, ἡ τοῦ βικαρίου τῆς Θεράκης Σολόμωνος ἐπιγραφῆ.

μαίων καὶ ἱερῶν στρατευμάτων καὶ βουλή; καὶ δῆμιον Αὐγούστη; Τραινῆ; Αὐρήλιος; Σεβείνος; Θεοφίλου Σῆρος ἱερέως καὶ (συνέμπορος τῆς Λακίας καὶ Αὐρηλίου) Πόριμος Ἀστε(ῖ)ω τῶ καὶ Ἰουλιῶ (sic) Βλ τῆς Λακίας; Σεπτιμία Τροσὶς Σουθῶ (sic) ἀναλαβὼν τὸν <αὐ>δ<ν> ἀναλαβόντες τὸν ναὸν κατὰ τὸν νόμον καὶ δισκίλιαν τῆς ἱερο<σύνης> (sic). Εὐτυχῶς¹⁾.

Σημειωτέα ἡ γρήσις τῆς δοτικῆς ἐν τοῖς: α ὑ τ ο κ ρ ἄ τ ο ρ ι κ λ., δ ἡ μ ω., Ἀ σ τ ε ῖ ω κ λ. Σ ο υ θ ῖ ω ἀντι τῆς γενικῆς ὀφειλομένη εἰς τὴν ἀμάθειαν τοῦ λιθοζῶου ἢ τὴν ἀγνοίαν τῆς γλώσσης; παρὰ τοῦ συντάκτορον τῆς ἐπιγραφῆς.

Λ ο λ ι ζ η ν ὄς, τοπωνυμῶν ἐπιθετοῦ τοῦ Αἰῶς ἐκ τῆς πόλεως Λ ο λ ι ζ η ν ῆς Κομμανηγῆς ἐν Συρίᾳ²⁾, ἐξ ἧς προήρχοντο οἱ ἀφαιρεῖται (Jupiter Dolichenus).

Τ ῶ ρ ο λ ῖ ς ἢ Τ ὄ ρ ο λ ο ς ὀ, ὀνόματα ἀπαντῶντα παρὰ τοῖς Θεοῖς. Τ ὄ ρ υ λ λ ο ς ἐκ τοῦ τ ο ρ ὀ ς.

Σ ο υ θ ῖ ο ς, ὀ, καὶ Σ ο υ θ ῖ α ς, ὀνομαστὶ ἀντι τοῦ Σ ο υ θ ῖ α ς ἐκ τοῦ Σ ο υ θ ὀ ς (=Ξανθῶς) ἢ Σ ο ὕ δ ι ο ς ἐκ τοῦ Λατινικοῦ s u d i u m (=εὐδία), ἄρα εὐδῖος, καθάριστος.

ἀ ν α λ ἄ β ο ν τ ὸ ν ν α ὄ ν: παρέλκει, χαράχθεν ἐσαλμμένως ἐπὶ τοῦ λιθοζῶου.

δ ι σ κ ι λ ῖ ν α —disciplina=ἔθος, τάξις.

46

Ἐπιγραφὴ τετράστιχος ἀναθηματικῆ, εὐθεθείσα ἐν τῇ κόμῃ Κασουμίν, δυτικῶς τῆς Στάρας Ζαγόρας ἐπὶ τῆς εἰς τὴν Φιλίππουπόλιν ἀπογούσης ὁδοῦ, ὅπου ὁ σταθμὸς Ranilum. Οἱ μὴ μνημονευόμενοι αυτοκράτορες πιθανῶς εἶναι ὁ Σεπτιμιος Σεβήρος καὶ ὁ νότος τοῦ Καρακάλλα. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ τρίτου αἰῶνος.

Ἐπι μείζοντα Δολιχην, ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκης τῶν κιστρῶν αυτοκρατορῶν Καστοῦ καὶ Ἀνδρίας καὶ Καστοῦ καὶ Πολυδευχῆς κατὰ κέλευσιν τοῦ Θεοῦ οἱ ἱερεῖς ἀνέθησαν³⁾.

1) Kazanow G. Un nouveau monument relatif au culte du Dieu Dolichenus, Ἐπιγρ. Ἐθνικοῦ μουσείου Σοφίας, ἔτ. 1922—25, σελ. 120 κ. ἐξῆς.

2) Σετφάνου Βυζαντινοῦ, ἐν τῇ λ.

3) Σετφάνου Βυζαντινοῦ, Γεωγραφικὰ, XVI, 2, 3.

4) Dobronskiy, Sbornik, τόμ. IV, ἔτ. 1899, σελ. 63.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 244, ἀρ. 737.

Ἐπιγραφή πεντάστιχος ἀναθηματικῆ, κεκοιμημένη καὶ τετριμμένη, εὐρεθεῖσα ἐν τῇ κώμῃ Λαλιπικῇ, περιφερείας Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ 193—211.

«..... <ἡγεμονεύοντος Στα>τελίου Βαβάρου, ὑπάτου ἀποδεικνυμένου..... <ἐ>πί συναρχίας Σεπ<τι>μίου Λύκ<η>λίου) Βάσσου»¹⁾.

Ἔ Ο Στατελίος Βαβάρος ἡγεμόνευσε τῆς ἐπαρχίας Θρακίας ἐπὶ Σεπτιμίου Σεβήρου, legatus Thraciae et Germaniae superioris*).

Ἐπιγραφή δεκάστιχος ἐπιταφία, κεκοιμημένη ἀριστερόθεν, ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς πλ. 0,62 καὶ ὑψ. νῦν 0,55 τοῦ μ. εὐρεθεῖσας παρὰ τῇ κώμῃ Κοιμητέι νοτίως τῆς Στάρα Ζαγόρας κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Πέου εἰς Ἀρσὸν ἄγουσαν. Ἀποτελεῖ τετράστιχον ἡρωικεῖσιον. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου—τρίτου αἰῶνος.

«Κοῖνον <ἐ>γκ<ει>ν π>ρός ἀδελφ<ῶ> ἐγὼ <τ>έλος ἐξ Ἰλίου
καὶ δώρον τύμβου κοῖνον ἔχειν ἔλαχον»

<Ἰ>γγένουον δ' ἐκάλουν με, θανόντα δ' ἔθαψάν με μήτηρ
Σείτις ἀδελφεῖοί κοινὰ χαρίζομένη»²⁾.

Ἔ Ο Dumont συμπλήρωσεν Ἰν γ γ έ ν ο ο ν (λατ. Ingenius)—Ἰν γ έ ρ σ ί ν ο ο ν, ὃ δὲ Jirecek ἀντὶ τοῦ Σείτις τοῦ Dumont, ὅσα φαίνεται ἡμῖν προσφαιότερον τῆ μέτρῳ, Σείτιη. Τὰ ὀνόματα Σίττα, Σίττη, Σίτις, λατίν. Sita ἀπαντᾷ παρὰ τοὺς Ἑλλῆσι· πρὸβλ. καὶ τὰ σύνθετα: Σιτάλκης, Σειτίτζενις, Σειτίκένθη, Σειταούενις.

1) Dobrousky, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XVIII, ἔτ. 1895, σελ. 118, ἀρ. 35.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 247, ἀρ. 747.

2) Liebenam, Die Legaten, σελ. 394, ἀρ. 23 καὶ σελ. 220.

3) Jirecek, Monatsber. Berl. Akad. ἔτ. 1881, σελ. 448.—Dumont-Pomolle, Mélanges, σελ. 356, ἀρ. 61.—H. καὶ K. Skorpi, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XV, σελ. 109, ἀρ. 64.—Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 269, ἀριθ. 340.

Ἔνε ἰστιχος ἀναθηματικῆ ἐπιγραφή ἐπὶ μαρμαρίνης κυλινδροειδοῦς στήλης ὑψ. 0,68 καὶ διαμέτρου 0,25 τοῦ μ. εὐρεθεῖσας ἐν τῇ κώμῃ Κομῆ παρὰ τῇ πόλει Καζανλίκιφ περιφερείας Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἢ τρίτου αἰῶνος.

Ἐ Ἀπό<λων> πατρός Λορτάζην Μ(άρκος) Αὐ(ήμιος) Βειβιανός, ἱππεύς, Ῥωμαῖον καὶ (sic) Μ(άρκος) Αὐ(ήμιος) Μουσιανός, οἱ Ρουσι<κ>οι (παιδὲς) φιλαδέλφ<ιας> χαριστήριον»¹⁾.

Ἔ Ο Kazarow συμπλήρωσεν φιλ<α>δέλφ<οι> καὶ παραλείπει τὸ: πα<ι>δέσ<ε>—ἔπερ δηλοῦται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ διὰ τοῦ σημείου τῆς παραλείψεως S

Ἐπιγραφή δεκάστιχος ἀναθηματικῆ ἐπὶ ἐξ ἀσβεστολίθου βάρου ἀνδριάντος ὑψ. 1,76, πλ. 0,55 καὶ πλάξ. 0,53 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐπὶ τοῦ Ἄιμου παρὰ τῇ ὁδῷ τῆς ἀγούσης ἀπὸ Τραϊνῆς Ἀγούσης εἰς τὴν κάτω Μοισίαν (Moesia inferior) ἐν ᾧ τόπῳ ἔκειτο τὸ ἀρχαῖον ἐμπορὸν Δισκοδουράτεια, ἀποκία τῶν Τραϊνέων. Ἀπὸ τοῦ 175.

Ἐ Ἀγαθὴ Τύχη, Μάρκου Αὐρήλιου Ἀντωνίου, αὐτοκράτορα, Γερμανικῶν, Σαρματικῶν, Μηδικῶν, Παρθικῶν ἢ πόλις ἡ Τραϊνέων τὸν αὐτῆς κτίστην ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἐν Δισκοδουράτειας, ἡγεμονεύοντος τῆς ἐπαρχίας.....»²⁾.

Ἔ Ο Detschew ὑπολαμβάνει τὸ τοπωνύμιον Δισκοδουράτεια καθαρῶς Ἰσκαζικὸν καὶ ἐτυμολογεῖ τὸ Δισκο ἐκ τοῦ dvisko=διπλοῦς (ὡς τὸ Λατινικὸν bini ἐκ τοῦ dvis-no), παραβάλλει τὸ δουρότεια πρὸς τὸ Ἰσκαζικὸν Δουρόστορο=ισχυρὸν φρούριον, ἐξἴσσοι τὸ τεια πρὸς τὸ dervno (βουλγαριστὶ ξύλον)=ισχυρὸς καὶ τὸ Ἰσκαζικὸν Ἀλά-Γά-Ῥα ἐκ τοῦ Dala-darva καὶ κατὰ ταῦτα

1) Μυρτίλου Ἀποστολίδου, Ἐπιγραφαί, Ἑθνακικά, τόμ. Β, ἔτ. 1929, σελ. 11, ἀρ. 1.—Kazarow G. Antike Denkmäler aus Bulgarien Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. II, ἔτ. 1923—24, σελ. 80.

2) Velkova Ivan, Antike Denkmäler aus Bulgarien, Ἐπετηρίς Ἑθνομουσίου Σοφίας, ἔτος 1922—25, σελ. 129, ἀρ. 1.

ἐφημερεύει τὸ Δισκοδοουρότεροι—Δισκοδοουράτεροι ὡς ἔγγιστα «διπλοὺν ἢ δις ἰσχυρὸν φρουρίον»¹⁾.

Καθ' ἡμᾶς ἡ λ. εἶναι Ἑλληνική, ὡσπερ καὶ οἱ ἀποκείμενοι τὸ ἐπιλόγον τότε Τραϊανεῖς ἦσαν Ἑλληνεῖς ἢ ἑλληνίζοντες. Ἑτυμολογεῖται δὲ τὸ Δισκοδοουράτεροι ἐκ τοῦ δίσκος—δουράτειος (ξύλινος, ἐκ τοῦ δοῦρα—δούρατα Ἰωνιστὶ ἀντὶ δόρατα—δόρο = ξύλον). Τ. Ἐ. ἐκ τοῦ δίσκει δουράτειοι (γράφεται δουράτειοι καὶ δουράτιοι) = ξύλινο δίσκος, ἄρα ἐλέγχο κατὰ μετωνυμίαν διὰ τὸ μέρος κατ' ἀρχάς, ἐν ᾧ περιεζήοντο οὗτοι ἢ κατασκευάζοντο, σχηματίζον τὸ παράθετον ἐπίθετον δισκοδοουράτειος, ἐξ οὗ τὸ πληρομῆς σημαντικὸν δισκοδοουράτερος καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συνισταμένου Δισκοδοουράτρου (πθβλ. Πλαταῖα, Θεσπιά, Πρασιαί κτλ.) τ. Ἐ. τόπος, ἐν ᾧ κατασκευάζονται δίσκει δουράτειοι, δηλ. ξύλινο δίσκος ἢ τόπος πληρῆς ξυλίνων δίσκων²⁾. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ νῦν κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐπὶ τοῦ Ἄιμου κατασκευάζονται ξύλινα ἄγγελα.

51

Ἐπιγραφὴ ὀκτάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἀβροστολίδου βάθρου ἀνορθομένου ἄνωθο, ἔψ. 1,24, πλ. 0,58, πᾶξ. 0,58 τοῦ μ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Ἀπὸ τοῦ 195.

« < Ἀγαθῇ Τύχῃ Λιούκιον Σεπτιμίον Σεουήρον αυτοκράτορα > Ἀγαθὸν Ἀδιαβηρικὸν ἢ βουλή καὶ ὁ δῆμος Τραϊανέων (τὸν) αὐτῆς καί στήν ἐν τῷ ἔνποριῳ αὐτῆς Δισκοδοουράτρου, ἡγεμονεύοντος τῆς Θρακῶν ἐπαρχίας Κακίνα Λόγων, ἐπιμελουμένου Οὐλίπριον Ἀγησιάνδρου »

52

Ἐπιγραφὴ δεκάστιχος ἀναθηματικὴ ἢ ὀδομετρικὴ ἐπὶ ἐξ ἀβροστολίδου βάθρου ἀνορθάντος ἔψ. 1,47, πλ. 0,65 καὶ πᾶξ. 0,53 τοῦ μ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Ἀπὸ τοῦ 235—238.

« Ἀγαθῇ Τύχῃ < Γόν μέγιστον καὶ θεοτάτον Καίσαρα Ἰουλίον Οὐ-

1) Δεῦθὲ κατ' ἀνακείμενον τοῦ Welkow.

2) Ἴδε Μυρτ. Ἀποστολίδου, Περὶ τῆς γλώσσης τῶν Θρακῶν, σελ. 189, σημ. 6, «Θρακικά», τόμ. Γ', ἐξ. 1932.

3) V e l c o w I v a n, αὐτόθι, σελ. 130, ἀρ. 2.

ἦρον Μάξιμον (>), αυτοκράτορα, εὐσεβῆ, εὐνήρη, σεβ(αστόν) ἢ βουλή(ῃ) καὶ ὁ δῆμο(ς) τῆς Τυ<α> Ἰνέων τὸν αὐτῆς κτίστην ἐν τῷ ἔνποριῳ αὐτῆς Δισκοδοουράτρου, ὑπατεύοντος τῆς Θρακῶν ἐπαρχίας Τί(του) Κλοδίου Σατουρνέριου, ἐπιμελουμένου Νομησίου Σκέλητος, Εὐτύχως β' »¹⁾.

Οὗτο συμπλήρωσ' ὁ Welkow. Ἄλλ' ὁ Τ. Κλόδιος Σατουρνέριος ἡγεμόνευσε τῆς ἐπαρχίας Θρακῆς κατ' ἄλλην ἐπιγραφὴν²⁾ καὶ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου (222—235).

53

Ἐπιγραφὴ ἐκτάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἀβροστολίδου βάθρου ἀνορθάντος ἔψ. 1,45, πλ. 0,56 καὶ πᾶξ. 0,51 τοῦ μ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Ἀπὸ τοῦ 210—217.

« Ἀγαθῇ Τύχῃ < Ἰουλίαν Σεβαστήν, μητέρα > κτίστων (ἢ) βουλή καὶ ὁ δῆμος τῆς Τραϊανέων τὸν αὐτῆς κτίστην ἐν τῷ ἔνποριῳ αὐτῆς Δισκοδοουράτρου (sic), ἡγεμονεύοντος τῆς Θρακῶν ἐπαρχίας Κορρασίον Μαρκέλλου »³⁾.

Ὁ Κορρασίος Μάρκελλος τὸ πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν ἐπιγραφῇ ὡς ἡγεμόνευσε τῆς ἐπαρχίας Θρακῆς. Ἡ συμπλήρωσις ἐγένετο διὰ τὸ ὄνομα τῆς αυτοκρατορίας Ἰοὐλίαν (Ἰ ο υ λ ί α ς (Ἰ ὀ μ ν η ς), μητρὸς τοῦ Κορακίλλου, διότι αὐτὴ προσαγορευτὰ ἐν ἑτέροις ἐπιγραφαῖς τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας ἡ ἱ ἑ τ η ρ κ α ἰ σ τ ο ω ν) .

54

Ἐπιγραφὴ ἑνδεκάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἀβροστολίδου βάθρου ἀνορθάντος, τεθραυμένου καίωθεν, νῦν ἔψ. 1,32, πλ. 0,48 καὶ πᾶξ. 0,48 τοῦ μ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Ἀπὸ τοῦ 222—235.

« Ἀγαθῇ Τύχῃ Ἀυτοκράτορα Καίσαρα Μί(κρον) Ἀνθ(ήμιον) Σεουήρον Ἀλεξάνδρου, εὐσεβῆ, σεβαστόν, θεοῦ Ἀ<κτοινέριον > υἱόν, θεοῦ < Σεουήρου ἔγγονον > ἢ βουλή καὶ δῆμος Τραϊανέων πόλεως ἀνέστησεν, ἐπιμελουμένου Ἀνθ(ήμιον) Δινδίνουδα, πρῶτον ἀρχοντι(ος) »⁴⁾.

Ὡς γνωστὸν ὁ Σεπτιμίος Σεβήρος εἶχε σύζυγον τὴν Ἰουλίαν Δο-

1) V e l c o w I v a n, αὐτόθι, σελ. 131, ἀρ. 3.

2) C a g n a t, inser. Gr. I, ἀρ. 559.

3) V e l k o w I v a n, αὐτόθι, σελ. 133, ἀρ. 4.

4) Πθβλ. ἀναστροφὴ ἔργου. ὑπ' ἀρ. 43 καὶ σημ. 2.

5) V e l k o w I v a n, αὐτόθι, σελ. 134, ἀρ. 5.

ἀπὸ τοῦ 246—7 καὶ δὲν μνημονεύεται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, ἐνδέχεται αὕτη νὰ εἶναι προγενεστέρα τοῦ 246.

58

Ἐπιγραφή δωδεκάστιχος ὄδομετρικὴ ἐπὶ στήλῃ· ἐρυθρόχρουν ὑψ. 0,98 καὶ διαμέτρου 0,42 τοῦ μ. εὐρεθείσης παρὰ τῷ Τοιρπῶν περιφερείας Στάρα Ζαγόρας. Ἄπὸ τοῦ 198—210.

Ἐλαθὴ Τύχη. Αὐτοζῳτοὶ Λ(ονία) Σελτιμίω Σουήφω Πεοτιναί, Ἀραβικῶ, Ἀδιαβητικῶ, Παρθικῶ, μεγίστω κέ (sic) Μ(άρκω) Αὐθ(ήλω) Ἀντωνείνω σερ(αστοίς) κέ (sic) Πουπλίω Σελτιμίω Γέτω καίς <α>ρι ἢ Τραιανέων πόλις (τὸ μέλιον ηῖ· ἡγεμονεύοντος τῆς ἐπαρχείας Γ(αίου) Καζίαν Λάγγου, προσβ(εντοῦ) Σεβ(αστῶν) ἀντιστρατήγου²⁾.

Τὸ μέλιον ηῖ ἄντι ιη' (18ον).

Τὸ ἐν ταῖς ἐνικαῖς δοτικαῖς προσγεγραμμένον Ι, ὅπερ ἡμεῖς πανταχοῦ ἐπογράφομεν, σπανίως ἀπαντᾷ καὶ συνήθως ἐν τῷ Ἄ γ α θ ἦ μ Τ ὄ χ η.

59

Ἰστίχος ἐπιταφία ἐπιγραφὴ ἐπὶ μαρμαρίνης στήλῃ· ὑψ. 0,22, πλ. 0,18 καὶ πλάχ. 0,12 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν τῇ κόμῃ Σινεδινένια περιφερείας Τοιρπῶν-Στάρα Ζαγόρας. Προέχεται ἀπὸ τοῦ τρίτου π. Χ. αἰῶνος.

Ἀούτιμος Σώζιος²⁾.

Σφῆς καὶ Σώσις καὶ Σοσίαις Ἑλληνικὰ ὀνόματα.

60

Μονόστιχος ἐπιγραφὴ ἀναθηματικὴ (ι), κεκομμένη ἐπὶ μαρμαρίνου τμήματος θραγκοῦ ὑψ. 0,25, πλ. 0,48 καὶ πλάχ. 0,22 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κόμῃ Σαραμαίη περιφερείας Τοιρπῶν-Στάρα Ζαγόρας. Ἄπὸ τοῦ πρώτου π. Χ. αἰῶνος, ἀναφέρεται εἰς τὸν Ῥωμαῖον στρατηγὸν Λιζίαν Κράσιον.

60*

1) Dobrousky, Shornik, τόμ. XVI, σελ. 99, ἀρ. 2.—Seure, Bull. de corr. hell. τόμ. XXII, ἔτ. 1898, σελ. 522, ἀρ. 12.—Cagnat-Besnier, Revue archéol. τόμ. XXXVI, σελ. 307, ἀρ. 19.—Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 28, ἀρ. 33.—Cagnat, Inscr. Gr. I, σελ. 245, ἀρ. 741.

2) Velcov Ivan, Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. IV, ἔτ. 1926—27, σελ. 317.

« <Λικαν>ίω Κράσιω Φ<ροῦρη »¹⁾.

61

Ἐπιγραφὴ δεκαεξάστιχος πιθονῶς ἐπιταφία, κεκομμένη ἐν τέλει, ἐπὶ ἐξ ἀσβεστολίθου στήλῃς ὑψ. 1,66, πλ. 0,35—0,50 καὶ πλάχ. 0,40 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν τῇ κόμῃ Καραουμῶν (σταθμὸς Ranilum) περιφερείας Τοιρπῶν-Στάρα Ζαγόρας. Ἄπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος.

Ἐὐθ(ήλω)ς Μοικια<ν>ὸς Δίνεος σκετε<ς> Κελληνὸς κέ (sic) ἢ σὺμβολος αἰτο<ν> Δό »²⁾.

62

Ἐπιγραφὴ τριήστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τμήματος μαρμαρίνου τετραπλεύρου βοιωτοῦ, ἔχοντος ἀναγλύφους παραστάσεις καθ' ὅλας τὰς πλευρὰς τοῦ ὑψ. 0,64, πλ. 0,39 καὶ πλάχ. 0,60. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

Ἐὐθ(ήλω)ς Ἀριστενέτω<ν> (sic) ἀρχιμύστης· ἐκ τῶν ἰδίων τῆς π<όλεως>· »²⁾.

ἄ ρ χ ι μ ὀ σ τ η σ = ὀ πρώτος, κορυφαῖος τῶν μυστῶν θερησκευτικῶν τινος θιάσου.

63

Ἐπιγραφὴ ὀκτάστιχος ὀρθοπετικὴ ἐπὶ ἐξ ἀσβεστοίθου πλάκας κεκομμένης ἄνωθεν, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, ὑψ. 0,37, πλ. 0,27 καὶ πλάχ. 0,10 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν τῇ κόμῃ Ὁρμζορον περιφερείας Τοιρπῶν-Στάρα Ζαγόρας. Ἄπὸ τοῦ αὐτοῦ χρόνου.

« Δεκτηρίας Κοθιέου (ι) κόμης· τῆ<ς> Κοκελονέ<ων> τοῦς ὄρους τεθεικαμέν⁴⁾.

1) Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 335, ἀρ. 434.

2) Dobrousky, Arch. épigr. Mitth. tom. XVIII, σελ. 116, ἀρ. 29 καὶ Shornik, tom. XII, σελ. 333, ἀρ. 22.—Kalinka, Denkmäler in Bulg. σελ. 250, ἀρ. 314.

3) Kazarov G. Bull. de la société arch. Bulg. ἔτ. 1915, τόμ. V, σελ. 1, ἀρ. 1.

4) Kazarov G. Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. II, ἔτ. 1923—24, σελ. 74.

Τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή γάμοθεν μαριαρῶν ἀναγλύφου τοῦ Θρακῶς Ἰπλάως, τεθραυρισμένου. ἔν. 0,37, πλ. 0,42 καὶ πᾶξ. 0,06 τοῦ μ. εὐθεθέντος ἐν τῇ περιφερείᾳ Τοιρπάν-Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἐγαθῆ <Τύχη>... Πρόζλος ἐπιτηρείτης σὺν Ἐυτνιαγῷ κολίγη ἐπικρόφ Θεῷ ἤσο[τ]ι Κελλῶν ἐγγὴν ἐποιήσαμεν ὑπὲρ τῆς ἐνθῆ-κ<ης> κ<αί> αὐτῶν ἐλπίδος¹⁾. Ὁ Velkow ἐσφαμένως συμπλήρωι Κ ε λ λ ὠ ν (ι).

ἐ π ι κ τ η ν ῖ τ η ς, λατίν. jumentarius=δ ἐπὶ τῶν κτηνῶν καὶ ἐπο-
ζυγίον ὄν, κτηνοτρόφος.

κ ο λ ῆ γ α ς, λατίν. collega=συναδέλφος, ἑταῖρος.

ἤ ρ ω ς Κ ε λ λ ὠ ν=Κελλήνος²⁾. Ἐν ᾧ τόπῳ εὐρέθη τὸ ἀναγλύφον ἦτο ὀ σταθμὸς C i l l i.

Ἐπιγραφή ὀκτάστιχος ἐπιταρία ἐπὶ ἐξ ἀρβεστολίθου στήλης ἔν. 2,15, πλ. 0,48 καὶ πᾶξ. 0,16 τοῦ μ. τετημενῆς δίχα. Ἄνωθεν τῆς ἐπι-
γραφῆς ἀναγλύφος γυναικὸς κορυφῶς. Εὐρέθη ἐν τῇ κώμῃ Μερτολερῆ περι-
φερείας Τοιρπάν-Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ρόφος Ρουφιανὸς στρατιώτης πραιτωριανὸς Ἐπιτηρῶν Δουξένθου
μητρὶ μνημῆς χάριν³⁾».

Ἐπιγραφή δεκαπεντάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἀρβεστολίθου πλα-
κῶς, κεκοιμημένη ἄνωθεν, ἔν. 0,68, πλ. 0,42 καὶ πᾶξ. 0,15 τοῦ μ. εὐθε-
θέντος ἐν τῇ κώμῃ Τοιρμισλῆ περιφερείας Τοιρπάν-Στάρα Ζαγόρας.
Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἄ <γαθῆ Τύ>χη. Συνοπισιασταὶ <θ>εοῦ Ἀ(σ)κληπιού: Γερμα-

¹⁾ V e l k o w I v a n, Bull. de l'inst. arch., Bulg. τόμ. V, ἔτ. 1928—29, σελ. 379.

²⁾ Ἴδε ἀνωτέρω ἐπιγρ. 61.

³⁾ D o b r o u o k y, Sbornik, τόμ. V XI, σελ. 115, ἀρ. 22.—S e u r e, Bull. corr. hell. ἔτ. 1901, τόμ. XXV, σελ. 321, ἀρ. 21.—K a l i n k a, Denkmaler in Bulgarien, σελ. 250, ἀρ. 313.—C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 244, ἀρ. 739.

νὸς: Γερμ<α>νοῦ, Ἐπιτηρ<α>λις, Μουζα(πόρος), Κότυς Δόληος, Μουζαίτριλις Ἐπιτη(ράλιος), Ταραῶς Σκεληνός, Ἱστονός Σκέλον, Λόλης Δεϊξ<ένε>ος, Μουζάβορι(ς) Ἀύλου(πόρος), Μουζάτορις Βρι-
λῆς Μουζάλορις Μουζα(πόρος), Μουζά<ρ>αίλις Λια(ξένος): Λό-
λης Βεί<θ>νος¹⁾.

Οἱ συνοπισιασταὶ (convivatores) πάντες σχεδὸν φέρονται γνήσια
Θρακικὰ ὀνόματα.

Πί σ τ ο υ ς μεταγραφὴ τοῦ Λατινικοῦ Pistus (pīnso=τύπτο, ἰγδί-
ζω, κοπανίζω).

Ἐπιγραφή πεντάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἀρβεστολίθου πλακῶς,
κεκοιμημένη ἄνωθεν, ἔν. 1,51, πλ. 0,60 καὶ πᾶξ. 0,18 τοῦ μ. εὐθεθείσης ἐν
τῇ κώμῃ Ἀληπασά, ὅπου ἡ Θρακικὴ κώμη Καρασοῦσα, περιφερείας Τοιρ-
πέ²⁾. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἄδρ(ήλιος) Σελ[ιν]ήρος Εἰρηνέου (sic) Πλούτωνι ἐπικρόφ ἐπιτηρ-
στήριον ἀνέστησεν³⁾».

Ἐπιγραφή τετράστιχος ἐπιταρία, ἀποτελοῦσα δίστιχον ἐλεγείον ἐπὶ
ἐξ ἀρβεστολίθου βῆθρον ἀνδριάντος ἔν. 1,22, πλ. 0,82—0,65, εὐθεθέν-
τος ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.

«Τὸν στρατι<ῆ> τεθνήτωτα Μο[ν]υζαίο[σ]ειν ἄνδρα Σαβεῖνον
<σ>τήσεν μνημοσύνην ἀνδρὸς ἐρασκομένη³⁾».

Ἄναγνωστέον Μ ο ζ ἄ π ο ρ ι ν. Ἐ ρ ὀ σ ο μ α ι —ἐρῶμαι, ἐραμαι·
προτοφανῆς λέξις.

Ἐπιγραφή ἐπτάστιχος ἐπιταρία, ἣς οἱ δύο πρῶτοι στίχοι εἶναι δι-

1) D o b r o u o k y, Arch. Mittheil. τόμ. XV III, σελ. 116, ἀρ. 30 καὶ Sbornik, τόμ. XII, σελ. 333, ἀρ. 21.—K a l i n k a, Denkmaler in Bulgarien, σελ. 157, ἀρ. 176.

2) D o b r o u o k y, Sbornik, τόμ. XII, σελ. 335, ἀρ. 28.—K a l i n k a, Denkm. in Bulg., σελ. 132 ἀρ. 142.

3) H. καὶ K. S k o r p i l, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XV, σελ. 105, ἀρ. 47.—K a l i n k a, Denkm. Bulg., σελ. 271, ἀρ. 343.

κτιλικοί ἐξάμετροι, ὁ γ', δ' καὶ ε' πεντάμετροι, ὁ ζ' πεντάμετρος κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισὺν καὶ ὁ ζ' ἐξάμετρος λαμβανομένης τῆς συλλαβῆς **Οὐδ** (va) ὡς βραχέιας. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τύπου.

«Τὸν> *πάλε* (sic) στρατιώτην, <νῦν> ἐντέμω; βίῳτο<ο>
τέμα ἐὼν πλήσαντα *παῖς* διεδέξατ' ὁμοίως
ζήλωσας στρατιῆς ἑλλίδα τὴν γονέων,
τοῦ χάριν ἀνάστησαν ἄμφοτέρω τοκέας.
Πατρί μὲν οὖν ἔστιν οἶνομα Λιοφράνης,
κεθῆν δὲ καλέουσι μητέρα Κανθιδέαν,
αὐτὸν δ' ἐμ' μέσσοισιν Οὐάλεντινὸν μ' ἐσοῦτε*!).

Κ α ν δ ι δ ε α = Λευκὴ ἐκ τοῦ candidus. Ω; φαίνεται τὸ ἐπίγραμμα προσηρομώσθη ἐπὶ ἄλλον.

70

Ἐπιγραφή ὀκτάστιχος ἀναθηματικὴ, εὐθεθεῖσα ἐν Σηλίηνῳ, βορειο-ανατολικῶς τῆς Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος.

«Ἀ <γαθῇ Τύ> χρ. Θεῶ **Ἀπόλλωνι** Γενιαζῶ Ἐστραζεηνῶ Ἄττιος; Τριτανός <β>ουλευτής Τραιανέων <ἀν>έστησεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ <καὶ τῆς σ>υμβίου Ρηγείνης <καὶ τῶν> τέκνων. Εὐτυχῶς*?).

71

Ἐπιγραφή πεντάστιχος ἀναθηματικὴ εὐθεθεῖσα ἐν Ὑαμπόλει, (Διαμ-πόλις) ἀπεχούσῃ τῆς Στάρα Ζαγόρας ἀνατολικῶς 78 χιλιόμετρα δια>πλῆ; σιδηροδρομικῆς γραμμῆς.

«Αὐθ(ήλιος) Ἡρακλιανός ζῶν καὶ φρονῶν τοὺς ἀνδριαντάς ἀνέστησεν ἑαυτοῦ καὶ τῆς γυναϊκὸς Ζιαμάρης*?).

Ζ ι α μ ἄ ρ κ η, Θερακῶν δῆμοι, προβλ. Ζ ι α κ ἄ τ ρ α λ ι ζ : πηθα-νῶς τὸ πρῶτον συνθετικὸν Λ ι α κ ὀ ζ -Δ ι ο ζ.

1) Dobroslavsky Sbornik, τόμ. IV, ἔτ. 1899, σελ. 116, ἀρ. 23.—Seu-
re, Bull. corr. hell. tom. XXV, ἔτ. 1901, σελ. 320, ἀρ. 20.—Cagnat, inscr.
Gr. I, σελ. 245, ἀρ. 742.

2) Dobroslavsky, Sbornik, τόμ. V, ἔτ. 1901, σελ. 86, εἰκὼν 57.—Ca-
gnat, inscr. Gr. I, σελ. 745, ἀρ. 740.

3) Jirceek, Arch. épigr. Mittheil. ἔτ. 1886, σελ. 133.—Dumont-Ho-
mollé, Mélanges, σελ. 363, ἀρ. 62.

72

Ἐπιγραφή τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς ὑψ. 1,02, πλ. 0,52 καὶ πᾶρ. 0,10—0,12 τοῦ μ. κεκομμένης κάτωθεν καὶ εὐθε-θεῖσης ἐν τῇ κώμῃ Τοπουλίῳ, περιφερεία; Ὑαμπόλεως. Ἐν τῷ ἄνω τῆς πλακῶς μέρει ἀνάγλυφον τοῦ Θερακῶς Ἰππέως.

«Γενιαῶ Ἀπόλλωνι Ἀτίλιος Οὐάλης, στρατιώτης λεγ(ῶνος) <ς>
Κλ(αυδία). . .!).

73

Ἐπιγραφή πεντάστιχος ἐπιταφία, εὐθεθεῖσα ἐν Ὑαμπόλει. Ἀποτε-λεῖται τετρακτὺν ἐπίγραμμα, οὗ ὁ πρῶτος στίχος ἀναλαιστικός; ἐξάμετρος. Ἄπὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐν Θράκῃ χροῶνων.

«Ἄερι δνοφερ<ῶ> κεκαλυ<μυ>έρον, <ῆ> περῶ οἶκον
δυ<σ>άντητ<ο>ν <κ>άντο<ν>σαν ἔθνηα
παῖ; Ἀπολιναίρος Πέτρον ἐ<κ> Ρώμη<ς>, Εὐτυχῶς*?).

74

Ἐπιγραφή τριστίχος ἀναθηματικὴ ἄνωθι καὶ κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τῶν Θεῶν τῆς ὕψους Ἀσκληπιοῦ, Ὑγείας καὶ Τελεσφόρου ἐπὶ τετραπλεύρου πλακῶς, κεκυρωμένης ἄνωθι, ὑψ. 0,17, πλ. 0,16 καὶ πᾶρ. 0,02 τοῦ μ. εὐθεθεῖσης ἐν Νόβα Ζαγόρα ἀνατολικῶς τῆς Στάρα Ζαγόρας.

«Ἀσκληπιῶ καὶ Ὑγ<εί>α καὶ Τελ<εσφόρῳ> Συνέρος; καὶ Ἐριμῶ-νη εὐχὴν ἀνέθησαν*?).

Γήσιος Ἑλληνης οἱ ἄμεροταί. Πιθανός; ἐκ τῶν Παρενεύσιονον-τιῶν ἀποικιῶν.

1) Filow B. Bull. de la société archéol. Bulg. ἔτ. 1912, τόμ. III, σελ. 36.
2) Jirceek, Arch. épigr. Mittheil. ἔτ. 1886, σελ. 133.—Dumont-
Hommollé, Mélanges, σελ. 363, ἀρ. 62.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 253
ἀρ. 768.
3) Dimitrow D. Monuments antiques découverts à Stara Zagora.
Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. VII, ἔτ. 1932—33, σελ. 308, ἀρ. 1.

Ἐπιγραφή δεκατετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τετραπλεύρῳ μαρμαρίῳν βάθρῳ ὑψ. 1,80, πλ. 0,62 καὶ πλάχ. 0,65 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κόμῃ Κιονσὲ μαχαλά, περιφερείας Νόβα-Ζαγόρας, ὅπου μετεκομίσθη προφανῶς ἐκ Στόρα Ζαγόρας. Προέρχεται ἀπὸ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου 323—337.

Τὸν εἰρήνης πρό<μ>αζον< > καὶ ἀπάσης εὐδα<μ>ονίας> χορηγὸν τὸν τὰς <δ>αίς;> ἀνάμωτει νέικας ἀπ< > τῆς > ἐσπέρας μέχρι τῆς ἔ<ω> ἀν<αν>εω< > σάμενον καὶ τ< > ἡν> τῶν αὐτοκρατόρων τε <καί> ἀ< > εἰδί< > ὦν Αἰγούστων πισ<τω> σάμενον προσηγοῦ<αν> Φιλ(αίου)ν Κωνσταντεῖνον τ< > ὄν> μέγιστον ἢ βοῦλή κα< > ἰ > ὀ δῆ> μος Τραιανέων, ἢ< > γεμο> νεύοντος; Φιλ(αίου) Παλλάδιου < > τοῦ διασημοτάτου< >).

*Ανάγνωσις καὶ συμπλήρωσις τοῦ Kalinka. Ὁ σὺλλογὸς συμπλήροισι ἀντι τοῦ: π ρ ὀ < μ α ζ ο ν > — π ρ ο < σ τ ἄ τ η ν >, καὶ ἀντι ἄ ν < α ν ε ω > σ ἄ μ ε ν ο — ἄ ν < α σ τ η > σ ἄ μ ε ν ο νίκας κατὰ τὸ: τρώπαια ἀνίστασθαι.

Κ. ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣΩΝ ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΑΡ. 116 (τόμ. ΣΤ' 1935)

Μετὰ τὸν τέλειον ἐκκαθαρισμὸν τῆς πλακῶς τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφῆς ἀναγινώσκεται καὶ συμπληροῦνται ὑπὸ τοῦ συλλογῶντος ἡ ἐπιγραφῆς ὡς δε:

«† Ἐνθάδε κατὰ(ε)τε (sic) Σολόμων ὁ τῆς μεγ(ά)λης μνήμ(η)ς γενάμ(ε)νος κόμ(η)ς τῶν κ(ρι)ατῶν, δομ(ε)στικὸς μέγ(α)ς κ(α)ὶ βικ(α)ρί(ος) Θράκης, τε(λευ)τήσας μ(η)νὸς Νοεμβ(ρίου) 5'. Ἰνδ(ικ)τιῶνος α'. βασι(λε)ύοντος τοῦ δεσπό(του) ἡμῶν Φιλ(αίου) Τιβερίου Μαυρικίου ἔτους < α' > »²⁾.

1) K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 69, ἀρ. 75.—Μυρτίλου, ἀρχαιολογικά, Εἰδήσεις τοῦ Ἁγίου Φιλίππουπόλεως, 1901, Ἰουνίου, 9, ὅπου ἡ ἀνάγνωσις καὶ συμπλήρωσις ἐν πολλοῖς ἐσφαλμένῃ ἐνεκα κακῆς ἀντιγραφῆς τοῦ ἀποστολέως.

2) Ἀποστολίδου Μυρτ. Ἡ τὸ βακαρίον Θράκης Σολομόνος ἐπιγραφία ἐπιγραφῆ ἐν τῷ ἀρχεῖφ Ὁμοκίω Λαοῦ, καὶ γλώσσ. ἠθναροῦς, τόμ. II, ἔτ. 1935—36, Ἀθήναι, σελ. 225—235.

Ὁ Chr. Danon ἀναγνώσκει ἀναγινώσκει καὶ συμπληροῖ: «Σολομῶν—μεγά(ο)π(ε)στ(α)τής—τῶν κα(θ)σομ(ε)νῶν δομ(ε)στ(ι)ων—Νοεμβρ. Ζ' »¹⁾.

Ὁ βικ(α)ρίος Σολόμων, ἀποθάνων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος (582) τῆς βασιλείας τοῦ Μαυρικίου, πιθανότατα εἶναι ὁ νεώτερος τῶν τριῶν ἐπ' ἀδελφῷ ἀνεψιῶν καὶ θετῶν υἱῶν τοῦ μεγάλου Σολομόνος, ὅστις μετέσχε τῆς κατὰ τῶν Βαυδάλων εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἐκστρατείας ὡς ἐπίτροπος (domesticus) τῆς στρατηγίας Βελισσαρίου²⁾ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ ἀδελφοῦ του Βάχου, ὧν ὁ νεώτερος ἔφερον ὄσπαιτος τὸ ὄνομα Σ ο λ ὀ μ ω ν. Ὁ ἐπίτροπος Σολόμων ἀντιναστατήσας τὸν ἀπελθόντα εἰς Σικελί(α) Βελισσαρίον ὡς magister militum et praefectus praetorio Africae ἐξηρονεῦθη ἐν τῇ κατὰ τῶν Μαυρουσίων μάχῃ πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἱπποῦ τῶν. Τῆς μάχης ταυτῆς μετέσχον ὡς ἱ π α κ εῖς καὶ οἱ ἀνεψιοὶ τῶν³⁾ Ἡ μαρτυρία αὐτῆ τοῦ Προκοπίου βοηθεῖ εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἀντιτετιμημένης λέξεως κόμης τῶν ΚΙ—καὶ τῶν καθορισμῶν τῆς ταυτότητος τοῦ βακαρίου. Ὁ Βαυδαλικὸς πόλεμος ἐγένετο τῷ 532—536, ὁ δὲ θάνατος τοῦ βακαρίου τῷ 582, ὧ; φαίνεται ὁ κατὰ τὸν πόλεμον διαρκήσας ὡς ἱππεὺς ἔφηβος Σολόμων ἀνηγορεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ κόμης τῶν ἱ π κ ε ὶ ο ν κ ρ ι κ ι τ ὀ ρ ω ν, βραδύτερον δὲ ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ μεγάλου δομ(ε)στικ(ο)ν καὶ ἀπέθανε τοῦλάχιστον ἐβδωμκροντούτης ὡς βικ(α)ρί(ος) τῆς Θρ(ά)κης.

Ὁ στρατιωτικὸς βαθμὸς κ ρ ι κ ι τ ὀ ρ λατ. circitor ἔδημιουργήθη κατὰ τὸν Βεγγέτιον⁴⁾ ἀπὸ τοῦ τετάρτου μ. Χ. αἰῶνος. Ἦσαν δὲ οἱ κ ρ ι κ ι τ ὀ ρ ες ἐκλεκτοὶ ἱππεῖς, περὶ οἵοι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Ἡ λατ. circitor ἀπατῶν ἐν ἐπιταφίαις ἐπιγραφαῖς τοιούτων στρατιωτῶν, ἀπεικονιζόμενον ὡς ἱππέων ἐν τισι ἐπιτρυφίαις στήλαις⁵⁾. Ἡ λέξις κ ρ ι κ ι τ ὀ ρ ες εἶναι δυνατόν ν' ἀποδοθῆ διὰ τῆς Ἑλληνικῆς π ε ρ ῖ ο δ ο ι⁶⁾ ἢ ἔ φ ο δ ο ι⁷⁾.

1) D a n o n C h r. Die Grabinschrift des Solomon Vicarius von Thrakien. Actes du VI congrès intern. des études Byzantines, τόμ. I, Sophia, ἔτ. 1935, σελ. 389.

2) Π ρ ο κ ο π ῖ ο υ, de bel. Band. βιβλ. I, § 11, ἐβδ. Βόννης.

3) Ἀντόθι, βιβλ. II, § 21.—Ἴδε καὶ P a u l y' s R. Encykl. II Reihe, ἔτ. 1927, σελ. 941 ἐν τῇ λατ. Solomone.

4) V e g e t i i, III, 8.

5) P a u l y' s R. Encykl. τόμ. III, ἔτ. 1889, σελ. 2569, circitor.

6) Αἰνεῖον τακτικῶν, Πολιορκ. XXII, 3, καὶ οἱ π ε ρ ῖ ο δ ο ι, ὅπου ἄν ὄντες τύχουν κατὰ περιόδον τῆς πόλεως.—Φιλολογικὴ περίοδος κατ' ἐπιγραφὴν ἐκ Μεσομυρίας τοῦ Πόντου, παρὰ Seure G. Archologie Thrace, première série, ἔτ. 1913, σελ. 17.

7) Π ο λ υ β ῖ ο υ, VI, 35. Ἐν δὲ τῆς ἐ φ ο δ ο ις πίστεως εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται.